

Anne — Adını ne koyalım?
Baba — Sulh!..

1959 İKRAMİYE PLÂNIMIZ

50 / 2 MİLYON

APARTMAN DAİRESİ — LİRA PARA İKRAMİYESİ

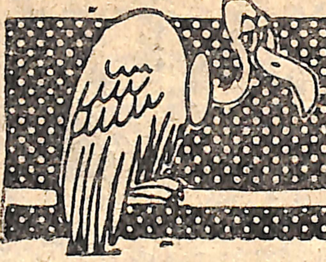
CEM'AN

4 MİLYON

TÜRKİYE İŞ BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyeti

FAAL

Akbaba siyasî mizah gazetesi

DÖRT KELİME

ANKARA'DAKİ emniyet anıtını gördünüz mü? Altında, Atatürk'ün dört kelimelik bir öğüdü vardır. Bu dört kelimeden bir tanesi şu: Güven!

Ama, Atatürk'ün ömrü boyunca milletine aşıladığı bu güvenme duygusu, körü körüne yaradana sığınmak değildir. Bir bakışta görürsünüz ki «Güven» sözünün hemen başında, onu tamamlıyan bir kelime daha vardır: Çalış!

Çalışmadan, öğrenmeden, bilmeden... Hayır, kafana değil, pazuna bile güvenemezsin.

Köroğlu, yaman bir sezişle:

Tüfek icad oldu, mertlik bozuldu!

Diyor. Doğrudur. Ama bu söz bile eksik doğru: Eski çağlarda kılıç kullanmak da mertlik kadar hüner istemez miydi?...

Biz, birçok işlerimizde, zararlı bir güvenişin acılarını çektik ve çekiyoruz. Saymaya lüzum yok, hafızanızın birkaç aylık yapraklarını çeviriniz, yeter: Üsküdar vapuru faciası neydi? Körfez sularına bir mektep dolusu çocuk gömdük. Küçükyalı faciası nedir? Sinemanın değil, cehaletin enkazı altında kaç aile ezildi. Bâbıâli faciası nedir? Şehrin en işlek yeri, günlerce dinamit üstünde oturmuş... Nihayet, son facia, son uçak faciası!...

Eski müslüman ağızlar «Allah, görünür, görünmez kazalardan korusun» diye dua ederlermiş. Bu duanın edildiği çağlarda, dağlar yaylılarla, denizler yelkenlilerle aşılırdı.

Ne dersiniz, Londra ormanlarında parçalanan Türk uçağı bir görünmez kazaya mı uğradı?... Pek sanmıyorum!

Bir pilot, ne kadar bilgili, ne kadar marifetli olursa olsun, sisler içinde kaybolmuş, hiç görmediği, hiç bilmediği, hiç konup kalkmadığı bir alanın acemisidir.

Biz, büyük bir memleket dâvasını konuşmaya giden iktidarın başını, nice seçkin insanlarımızla beraber, okuyup üfleyip kaderin kanatlarına teslim ettik. Bu, Şarklılığın ta kendisidir!

Utanarak, kendi kendime soruyorum:

— Biz bu şapkayı giyeli kaç yıl oldu?... Otuz dört, değil mi?... Aman Yarabbi!... Demek otuz dört yıl bir kafayı değiştirmeğe yetmiyormuş.

Değil henüz delişmen bir gençlik yaşında olan havacılık, ihtiyar denizcilik bile büyük dikkat, büyük tecrübe ister.

Açık denizlerin kurtlarına bizim Boğaz vapurlarını veriniz bakalım, Kandilli iskelesine yanaştırabilirler mi?...

Geçenlerde eski bir Bakan:

— Türk, her şeyi yapar, her şeyi bilir, diye öğünmüştü.

Bunu söyliyen muhterem büyüğümüze, öyle atom bombası, jet uçağı, televizyon makinesi değil, yerli bir toplu iğne takdim edip sormak isterdim:

— Nasıl, beğendiniz mi beyefendi?...

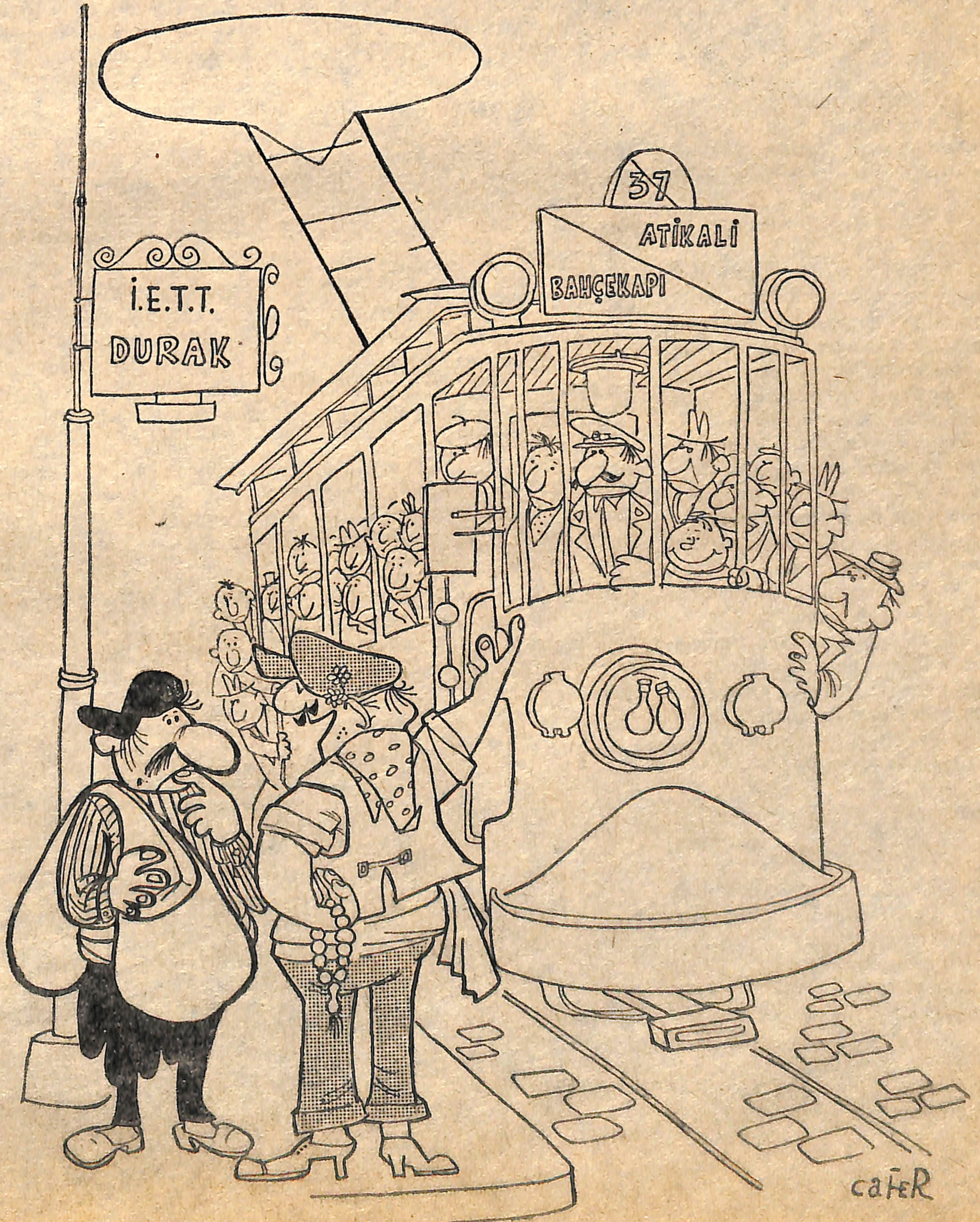
Bilmek güzel şeydir. Ama haddini bilmek daha güzel!

Geliniz, Ata'mızın öğüdünü bir daha, hep bir ağızdan, ama bu sefer her kelimesine sahiden inanarak tekrarlıyalım:

— Türk!... Öğün!... Çalış!... Güven!...

Yusuf Ziya ORTAÇ

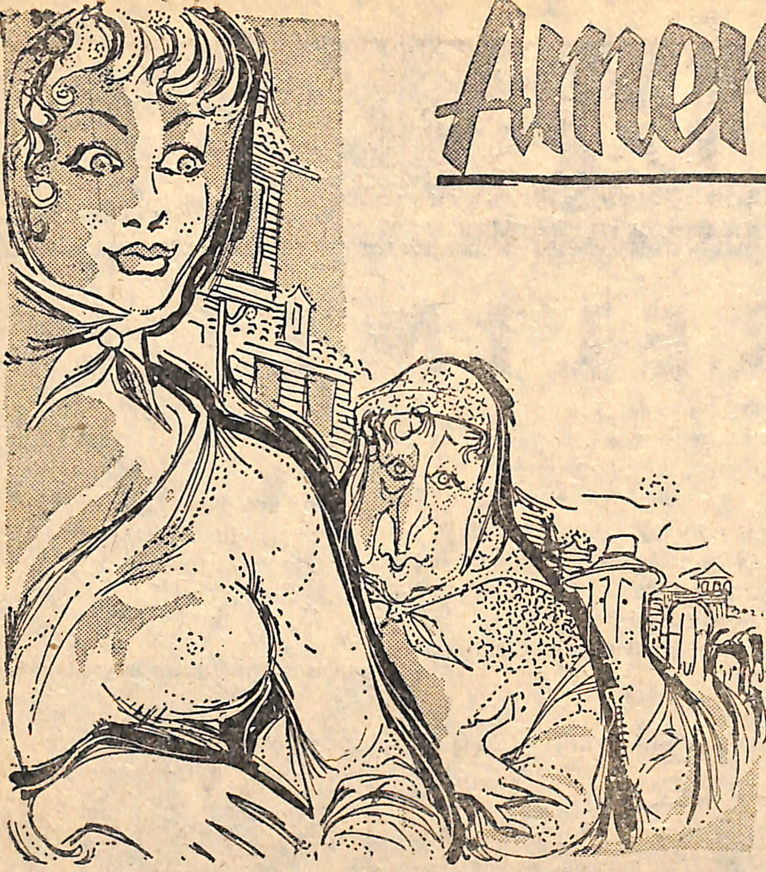
Tramvaya Mart ayında zam yapılacak. (Gazeteler)

— Hadi hemşerim, alacaksan al, yoksa birkaç ay sonra yeniden zam yapacağız.

Amerikan HİNDİLERİ

Adnan Veli

LEBİBE Dilsizoğlu'nun içine, bekleye bekleye sıkıntı gelmişti. Bahriyeli Hüsamettin'in nişanlısı Sacide'yi dürttü:

— Evlâdım, sıramıza daha çok var mı? dedi

— Yok teyzeciğim... En önde bir vatman var, arkasında bir sivil efendi var, onun arkasında çarşaflı bir kadın var, onun arkasında bir bekçi var, onun arkasında Mebruke hanım var, onun arkasında şu ihtiyar adam var, onun arkasında Hafıza hanım var, onun arkasında şu züppe karı var, onun arkasında ben varım, benden sonra da siz geliyorsunuz...

— Hay Allah, desene ki daha epey buradayız...

— Yok teyzeciğim, yok... Çoğu gitti azı kaldı bunun...

— Bir giren bir daha çıkmıyor ki evlâdım. Sanki içeride nikâh kıyılıyor... Dünyada ne kadar saygısız insan var yarabbim.

— Teyzeciğim; bu Amerikan hindilerini gazeteler epey methettiler de onun için ahali yığıldı dükkânlara...

— Canım bunun olmuşu, olacağı hindi... Atla deve değil ya...

— Hindi ama Amerikan hindisi... Bu Amerikan hindisinin lezzeti başka türlüymüş.

— Kim söylemiş onu?

— Ayol teyzeciğim bilmiyor musunuz? Gazeteler yazdıydı...

— Neyi yazdıydı?.

— Bu Amerikan hindileri için Ankara'dan bir hey'et kalkıp da hindilerin tadını tatmağa Amerika'ya gittiydi...

— Yoo, duymadım...

— Helbette... Bir hey'et gittiydi de, Amerikan hindilerinin lezzetini araştırma hey'eti diyerekten bir hey'et varmış da, Talât'ın ağabeysi o hey'etin dahilinde olduğu için ben oradan biliyorum...

— Ne yapmış bu hey'et orada?.

— Hindilerin lezzetini incelemiş...

— Sonra?.

— Hindilerin lezzeti fevkalâdenin ekstrasıymış teyzeciğim.

— Ayol, fevkalâdesi de ne oluyormuş? Hindi değil mi bunun olup olacağı?

— Hindi ama sizin bildiğiniz hindilerden değil.

— Kız, sen benim bildiğim hindileri nereden biliyorsun. Benim zamanımdaki baba hindiler, vüzera çiftliğinde bile yetişmezdi. Bir Abdürrahim Efendi vardı, ayıptır söylemesi, tosunun ensesi, aynı bafur bacası. Bir boşnak Kerim vardı, bıyığının bir telini, lüfer mesinasından vallahi ayırt edemezsin. Bir sülükçü Rahmi vardı, kör olayım, insanın kolunu bir tuttu muydu, şirpençe çıkarmışa dönerdin. Sen benim zamanımın baba hindlierini bir bilsen, bu lâfı etmezsin.

— Ama teyzeciğim ben o mânada söylememiştim ki...

— Nasıl söylemedin? Rûmizli rûmizli konuşup ta efkârımın nasırına basmaya ne hacetin varmış?...

— Vallahi yanlış anladın teyzeciğim. Bu Amerikan hindilerinin methini çok ettiler de, onun üzerine söyledim. Gazeteler tekmil yazdı. Yiyimi başkaymış, diye yazdı da ondan söylüyorum...

— Yiyimi de neymiş sanki?... Hindi kısmını Amerikan memleketinde miskiamber hülâsasiyle besliyorlar ya...

— Orasını pek bilmiyorum teyzeciğim.

— Sen benim, gelip de burada kuyruğa girdiğime bakma... Allah razı olsun hükümetten. Üç aylıklara zam duyulduğu zaman, ilk aylığımla hindi yiyeceğim diye andetmiştim de, onun üzerine buraya geldim.

— Ya, çok iyi oldu maaşlara zam işi, teyzeciğim. Sizinki de arttı değil mi?

— Arttı ya... Rabbime şükür epey arttı. Sabahat'a bu ay entari de yapacağım. Sonracığıma sözüm eşikten dışarı, yüz numaranın ibriği delinmişti, onu da lehimleteceğim. Bekçi Şaban'a vaadim var, ona da bir aşure pişireceğim. Yıldız'la Suna'yı sinemaya yollarım diye ağzımdan söz çıkmıştı, onları da yollıyacağım. Kendime de bir vual çorap alacağım. Eğer artarsa, ramazaniyelik, iki paket de güllâç alayım diyorum. Hele hamamböcekleri için bir de filit pompası uydurdum muydu, vallahi beş vakit namazda Demokrata dua ederim.

— Helbetteeee!... Cenabı-rabbimiz eksik etmesin Demokratı... Onlar olmasa bu maaşlara dünyada zammolmazdı.

— Olmazdı ya... Bir de Şükrüye Hanım bana Vatan Cephesine yazıldım diyerekten sitem ediyor.

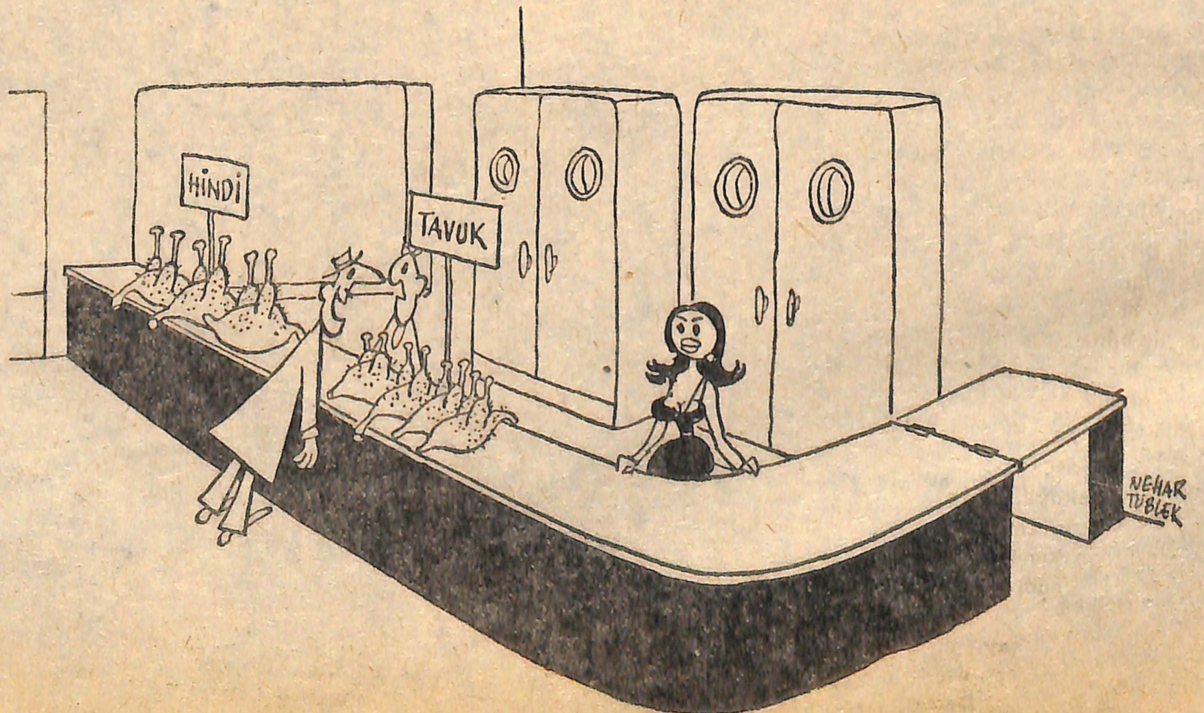
— Aaa, helbette yazılacağız. Ne diye yazılmıyacak mışız?... Zaten Vatan Cephesine yazılanlar için çok istifadeler olacakmış. Bil mem yalan, bilmem doğru... Ben de Adalet Hanımın yalancısıyım..

— Ne diyor Adalet Hanım Alasen?

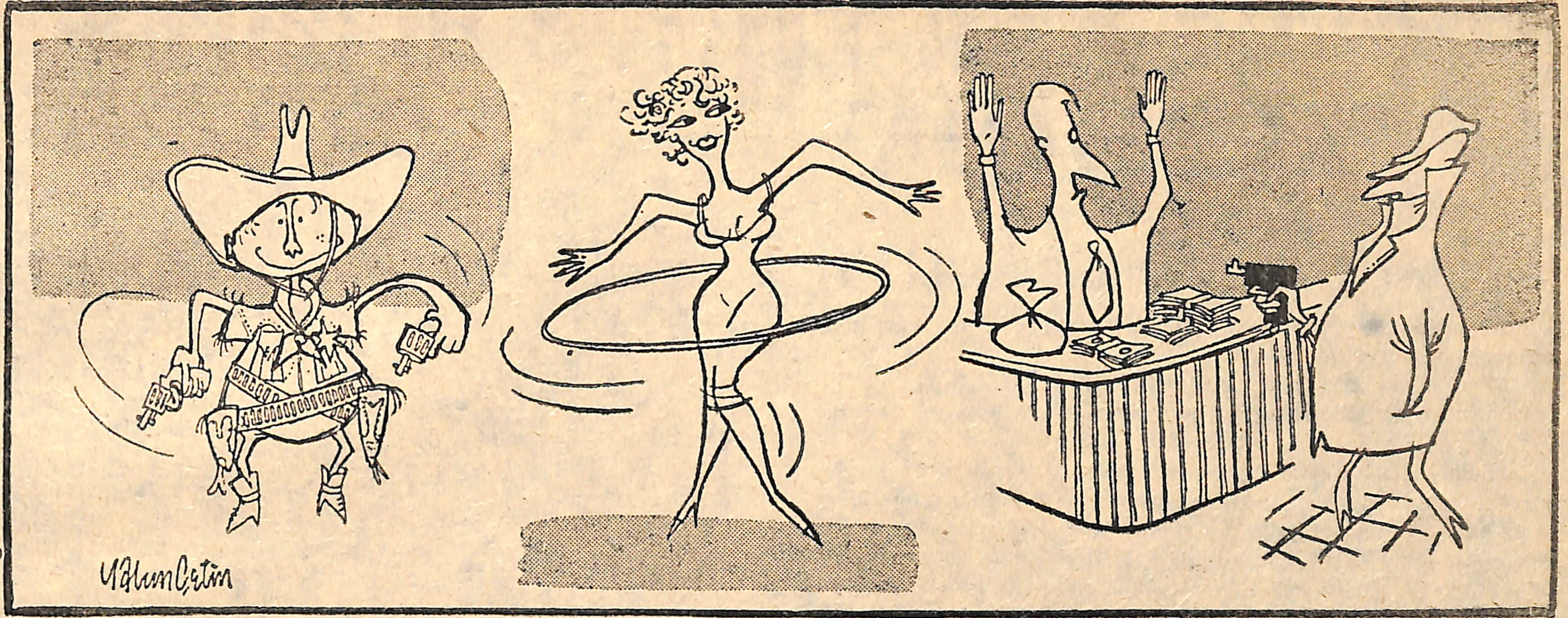
— Onun demesi, epeyce gani... Söz temsili, Vatan Cephesine girdik miydi, Vatan Caddesinde de bir arsa verilecekmiş. Yani ha Vatan Cephesine girmişsin, ha Vatan Caddesine girmişsin...

— İyi ama Sacide'ciğim, bu Vatan Cephesine yazılanlara karşılık arsa yeter mi bu kadar ahaliye...

Amerikadan gelen tavuk ve hindiler rağbet gördü... (Gazeteler)

— Piliç istiyorum bayım?!..

AMERİKAN YARDIMI!

— Ama Vatan Caddesini uzatacaklarmış?.

— Ne kadar uzatırlarsa uzatsınlar, yine de yetmez. Çünküm ahali çok. Radyoyu dinliyor musun? Vatan Cephesine yazılanları okuya okuya biteviye hatim indiriyor. Bu kadar ahali Vatan Caddesine sığar mı hiç?

— Caddeyi uzatırlarsa sığmaz mı teyzeciğim?

— Sığmaz evlâdım. Caddeyi uzatsalar, uzatsalar, Hayber kalesine kadar uzatacaklar değil a...

— Aaa, elbette... Edirne kapısından başlayıp taa Rami'ye kadar uzatacaklarmış.

— Yine yetmez.

— Oradan Çekmece'ye kadar uzatsalar?

— Yetmez...

— Ya Çorlu?

— Yetmez...

— Edirne de yetmez mi?

— Yetmez kızım yetmez... Edirne bile yetmez... Edirne'den geri dön... Tekirdağına da uğra... Tekirdağı'ndan tekrar İstanbul'a sap. Yedikulenin kenarından, bakkal Zülkif'in önünden geç. Sirkeci'ye gel. Ondan sonracığıma Sirkeciden bafura bin, Üsküdar'a geç, Şile'den Ayvalık'a geç, Ayvalık'tan Diyarıbekir'e sap. Saptın mı?

— Saptım...

— Diyarıbekir'den geri dön, Erzurum'un, Şam'ın üzerinden geçip Beykoz'a gel.

— Nedir bu saydıkların teyzeciğim?

— Vatan Caddesini uzatıyorum kız...

— Nerelere uzattın teyzeciğim?

— Dur bakalım, daha yetmez. Vatan Cephesine yazılan ahaliye arsa dayanır mı?

— Ben, o kadar uzatacaklar demedim ki...

— Hani, ben de demedim ama, senin lâfının üzerine konuşuyorum. Ne kadar uzatsalar, gene de faydasız. Eğer ki o caddenin üstüne bir kat daha cadde yaparlarsa, belkim o vakit yetişir.

— Belki de yaparlar...

— Onu yaparlarsa, arş-ı âlâya da otobos işletirler.

— Belki de işletirler.

— Hadi kız. Ben de sana uydum da mebus adayı gibi konuşuyorum. Olmıyacak duaya, ne demiye âmin diyecekmişim?... Sen bak bakalım, bizim hindi sıramız gelmedi mi?...

— İki kişi daha var teyzeciğim.

Sacide, lâfını yeni bitirmişti ki mağazanın kapısına içeriden bir adam yaklaştı. Cama şu tabelâyı astı:

«Amerikan hindisi ve tavuğu kalmamıştır.»

Sacide yazıyı okuyunca afalladı:

— Aaaa, gördün mü başımıza gelenleri teyzeciğim?...

— Ne oldu kız?...

— Ne hindi kalmış, ne de tavuk...

— Bitmiş mi?...

— Bitmiş ya... Yazı astılar oraya, bak...

— Kabahat bizde ki, saatlerce bekliyoruz. Türk hindisinin ne kusuru varmış?... Amerikan hindisinin peşine ne diye düştük?... Hadi yürü kız, yürü...

Adnan VELİ

*

Başınız sağolsun!

Hususî hayatlarında dost, politika hayatlarında düşman iki eski arkadaş konuşuyor:

— Siz, vaktiyle ucuzluğu tabuta koymuş, miting meydanlarında dolaştırmıştınız. Ne oldu acaba?..

D.P. li kurnaz kurnaz güldü:

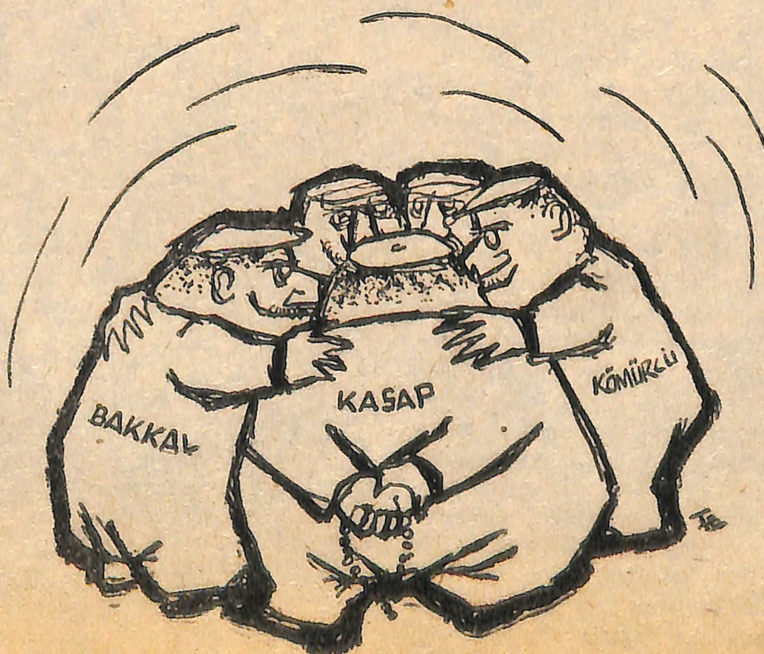
— Tabuta kim konur?

— Ölü...

— E, ölü ne yapılır?

— Gömülür...

— Kendi dilinle söylüyorsun kardeşim, sizin öldürdüğünüzü biz diriltecek değildik ya... Gömdük gitti!...

«BÜTÇE KOMİSYONU!»

LİSTE!

Yahya Kemal, öğle üstü, Abdullah Efendi lokantasında büyük bir iştiha ile yemek listesini gözden geçiriyordu:

— Tatar böreği... İç pilâv... Zeytinyağlı enginar... Kuzu çevirme... Yoğurtlu kebap... Badem tatlısı... Kaymaklı baklava...

Şair, ağzını şapırdatarak, her günkü sofra arkadaşlarına listeyi gösterdi:

— İşte, Türkçede okumaya doyamadığım en leziz eser!...

ŞAŞANLAR!

Eski sosyetenin tanıdığı bir Feridun Bey vardı. Bir gün, çok zengin bir Mısır Prensesiyle evlenmişti. Kendisine, Mısır hükûmeti, düğün hediyesi olarak «Paşa» lık vermiş ve bizim Feridun Bey de Feridun Paşa olmuştu.

Aradan yıllar geçti, paşalık kalkınca, bir de baktık ki, yeni bastırılan telefon defterinde, isminin sonundaki paşa yerine, isminin başına bir general konmuş ve bizim Feridun Bey bu sefer de General Feridun olmuş!

Yahya Kemal bunu görünce:

— Eh, dedi, Mısırlılar onu paşa yapınca biz şaşmıştık. Şimdi biz general yaptık, Mısırlılar şaşsın!

Akbaba Spor

KARPANTİYE Mİ? POLİS NURİ Mİ?

Bunu taa Mersinden soruyorlar efendim. Hangisi, hangisini döver: Karpantiye mi, Polis Nuri mi?

Yerinde bir soru. Nâçiz kanaatime göre, Polis Nuri, vazifeli olduğu müddetçe Karpantiyeyi her yerde yener. Denizde, karada, havada...

Malûmu âliniz, Karpantiye çook meşhur, çook kuvvetli bir boksördür. Öyle böyle değil efendim kuvvetli!... Boğayı kuyruğundan tuttu mu, başının üstünden helikopter pervanesi gibi çevirir. Bu derece acı kuvveti var. Var var ama, Karpantiyenin borusu ringde öter. Ringden indi mi, indi; Polisin düdüğü ötmeye başlar! Bu böyledir efendim. Karakola da gidildi mi, düdüğü susturup Karpantiyeyi öttürürler. Hattâ dahası var: Paçalarını bağlayıp pantalonuna kedi koyarlar da öyle öttürürler...

Yerim doldu. Gelecek hafta buluşmak üzere Allahaısmarladık efendim. Orkinos mu hamsiyi yer, hamsi mi orkinosu? Bakırköylü bir okuyucum da bunu soruyor. Artık haftaya inşallah!

Şeref VEFİK

BÜYÜK HEYECAN!..

Sadıkspor — Geçerakçe bugün karşılaşıyor

Maç ortadadır. Kenara çekilmesi için ilgililer harekete geçmiş bulunuyor

Asırlardanberi beklenen karşılaşma, bugün saat 14,60'da tarihî Mithatpaşa bataklığında yapılacaktır.

Galibiyet hangi takımın?... Böyle mühim maçlardan evvel galip takımı kestirmek ve kesilen parçaları Et ve Balık Kurumunun satış yerlerinde halka arzetmek mümkün değildir.

Bununla beraber maçın neticesi hakkında illê bir şey söylemek gerekirse, diyebiliriz ki, galip takımın taraftarları «ya ya ya, şa şa şa!» diye bağırırlarken, mağlûpların taraftarları «bilmem ne hakem, bilmem ne hakem!» diye bağıracaklardır.

MUSLUKSPOR — KARAİBRİK

33 gol yemesine rağmen Karaibrik bozulmadı

Dünkü maçta kendi kalesine 33 gol atan Karaibrikli İbrahim, gol krallığına yükselmiştir. Baştan sona kadar hâkim oynayan Karaibrik 33 - 2 yenilmesine rağmen dağılmamış ve dipdiri bir vaziyette sahayı terketmiştir. Maç bitince kendisiyle görüştüğümüz Karaibrik umumî kaptanı Osman Mosman şöyle demiştir:

— Golleri yabancıdan değil, bizim İbrahimin ayağından yedik. Bu sebeple zerrece üzülmüyor, bilâkis böyle bir futbolcuya sahip olduğumuz için müftehiren iftihar ederek öğünüyoruz.

HASAN, HÜSEYİNİ AFFETTİ

İki ay kadar evvel bir antrenmanda idareci Hasana kafa tutan Hüseyin, o gündenberi takıma ve kampa alınmamıştı. Memnuniyetten ağzımız bir karış olarak haber aldığımıza göre, idareci Hasan dün kulüp lokalinde futbolcu Hüseyini evirip çevirip bir güzel affetmiştir.

Hüseyin, hastahaneden çıktıktan sonra derhal takıma alınacaktır.

BU AKŞAMKİ BASKETBOL MAÇI

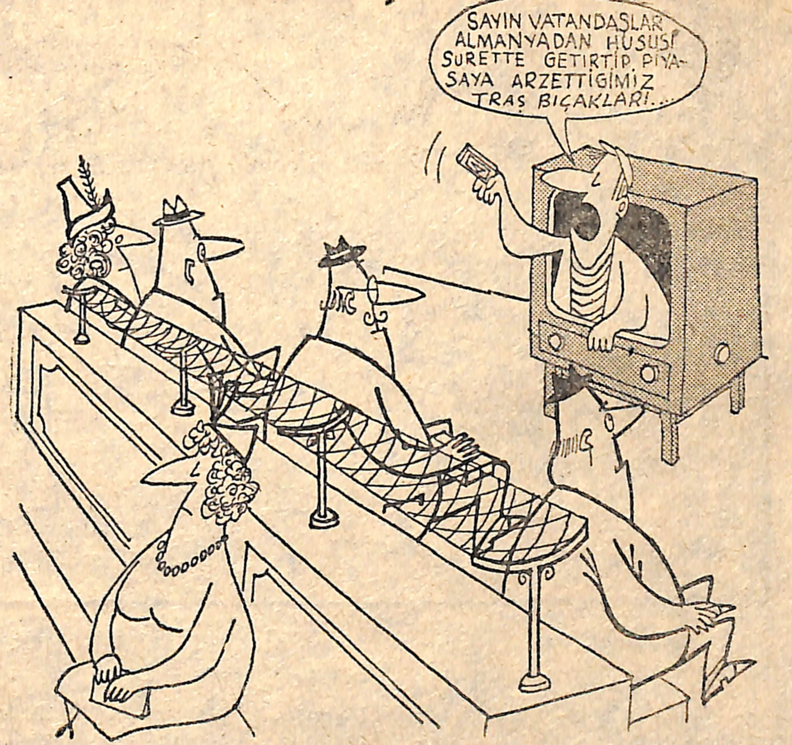
Darülbedayi — Münekkitspor

Haftanın en mühim maçı olan Darülbedayi - Münekkitspor maçı bu akşamdır. Darülbedayi ile Münekkitspor arasındaki ezelî çatışma, bu akşam Spor ve Sergi Sarayında iki taraf basketlerine yapılacak sayılarla değerlenecektir.

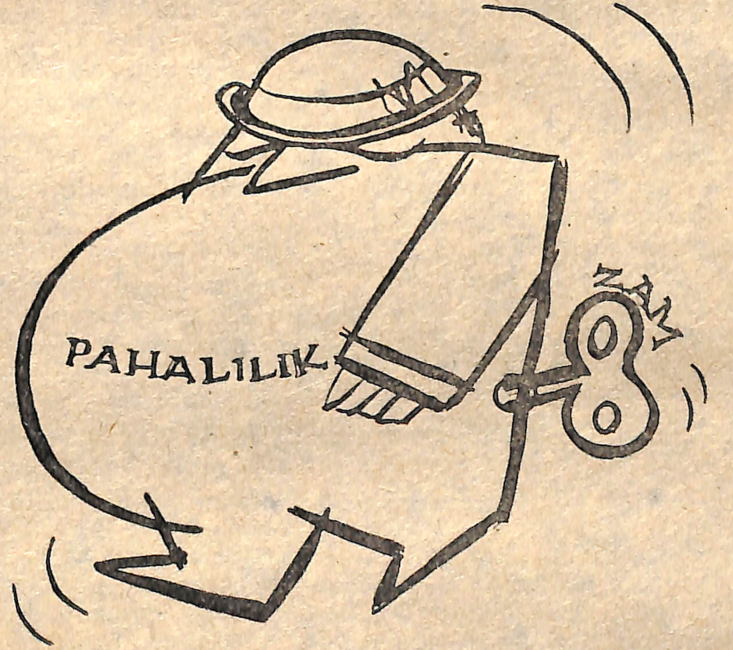
Münekkitspor bu maçı galibiyetle bitirirse, önümüzdeki hafta Dormensporu da yendiği takdirde, şampiyonluğu kolaylıkla alacaktır.

Münekkitsporlu Siyavuşgil'in bu akşam Darülbedayi'e karşı oynatılmıyacağı, Dormenspor karşılaşması için istirahat ettirileceği söylenmektedir. Diğer taraftan eski Münekkitsporlu Tunç Yalman, şimdiki takımı olan Dormensporun Münekkitsporu yenmesini sağlamak maksadiyle adliye koridorlarında gece gündüz idman etmektedir.

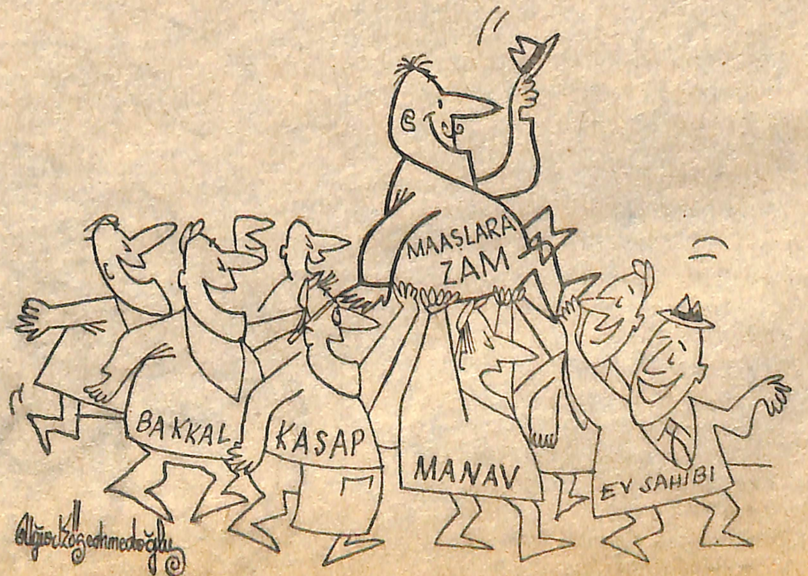
Yalçın KAYA

Şehir hattı vapurlarına televizyon konacak... Gazeteler)

YAZISIZ

Karşılama töreni!..

Allah AKILLAR VERSİN!

Kapı vuruldu.

— Giriniz! dedim.

İçeriye dik göğüslü, ince, uzun bir kız girdi. İsmimi sordu, cevabımı beklemeden elini uzattı:

— Ben Neclâ!

Bacaklarını birbirinin üstüne atarak karşıma oturdu.

— Uzaktan akraba oluyoruz, beyefendi, dedi, dayı zadenizin kuzeninin kuzeniyim. Beni size amcam gönderdi.

— Niçin? diye afalladım.

— Meslek intihabı için!... Görgülü, bilgili bir zat olduğunuz için bu işi sizin reyinze bıraktı. Bana br meslek bulunuz bakalım?

Şaşkınlıkla dudaklarımın arasından:

— Peki, efendim, düşünelim! Sözü çıktı.

Bir müddet göz ucu ile birbirimizi süzdük.

— Ne olmalıyım?

Âdeta söyliyeceğim sözden korkarak, mırıldandım:

— Kimyager olsanız!

— Oh, mümkün değil... Tırnaklarımı asitlerle karartarak çalışamam...

— Doktor olsanız!

— Dert dinlemek için mi? Şimdiye kadar dinlediklerimden usandım!

— Şair veya muharrir olsanız!

— Ay, o da meslek mi? Benim peşimde birkaç düzine var, dönüp de yüzlerine bile bakmıyorum!

— Avukat olsanız?...

— Bakınız, bu iyi... Bir mahzuru var!

— Ne gibi?

— O siyah cübbe yok mu?... O kadar demode bir biçimi var ki... İmkânı yok giyemem!

Ellerimi uğuşturarak itizar ettim:

— Affedersiniz, başka bir meslek hatırıma gelmiyor.

Ayağa kalktı:

— Bana cepheden bakınız!

Dedi. Baktım Bir elini beline dayadı ve göğsünü şişirdi:

— Şimdi bakınız!

— Bir şey anlıyamadım!

Diye cevap verdim. Hiddetle çantasını kaptı. Ta masamın önüne kadar sokuldu. Başını bana doğru uzattı, kaşlarını çatıp yüzünü buruşturarak bağırdı:

— Siz mi bana meslek bulacaksınız? Daha Sofia Loren'e ne kadar benzediğimin bile farkında değilsiniz... Allah, amcama da, size de akıllar versin! dedi

Veda etmeden çıkıp gitti!

ÇİMDİK

※

Denizde!

Denizcilik okulunu yeni bitirmişti ve açık denize ilk seferi idi. Okyanusun ortasında giderlerken birden bunun feryadı işitildi:

— Denizde bir adam! Denizde bir adam!

Derhal makineler durdu, koca gemi stop etti, herkes güverteye koştu ve bir panik baş gösterdi...

Bizimki telâşla kaptanın yanına gelip:

— Affedersiniz! dedi. Denizde bir adam var diye yanlış bağırmışım!...

Kaptan öfkeden deli gibi olmuştu; tam fena bir lâf söyliyecekti ki acemi gemici ilâve etti:

— Evet hatâm affedilir gibi değil; fakat oldu bir kere!... «Denizde bir kadın var» diye bağıracağıma «Denizde bir adam var» demişim telâşla...

※

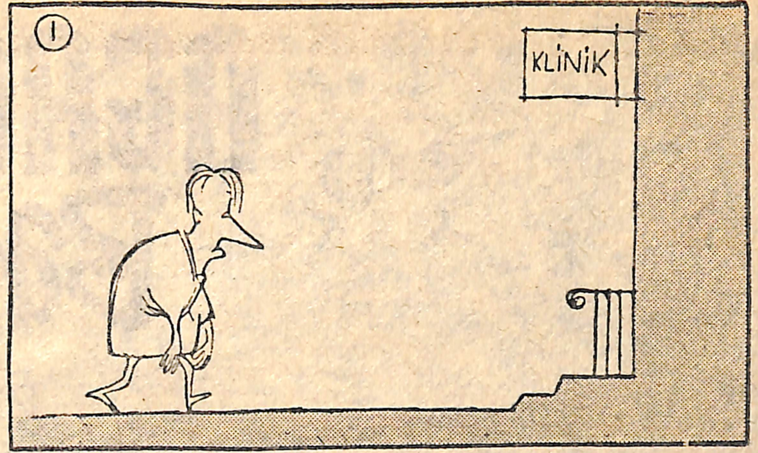
Kim mes'ul?

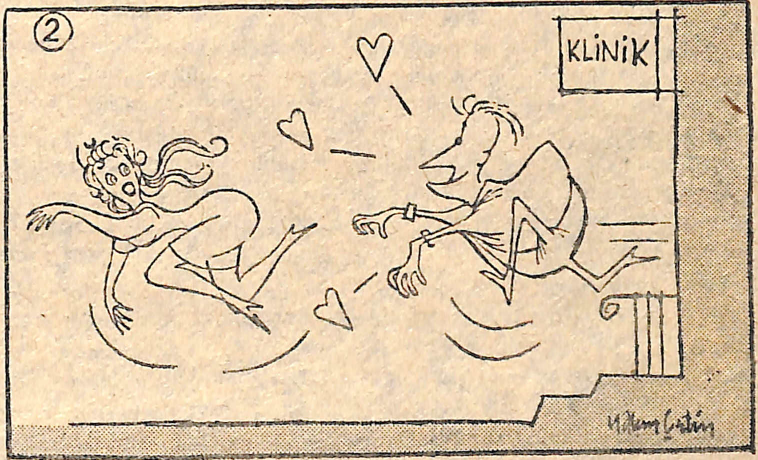
Öğretmen biraz gecikmişti. Bir kaç yaramaz tahtaya, ona fevkalâde benziyen bir karikatürünü çizdiler. Biraz sonra öğretmen sınıfa girdi. Tahtadaki resmi görünce sınıfa dönüp:

— Söyleyin bakayım! diye bağırdı. Bu korkunç şeyden kim mes'ul?

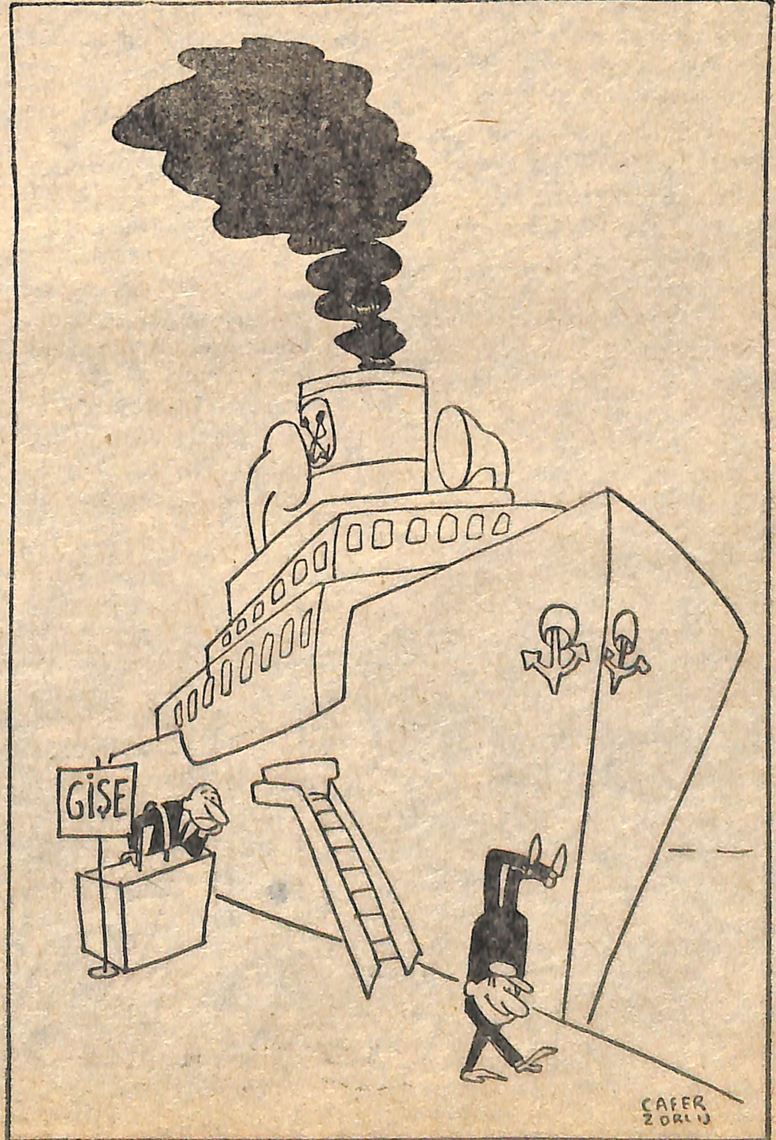
Arkalardan hafif bir ses cevap verdi:

— Ebeveyniniz!...

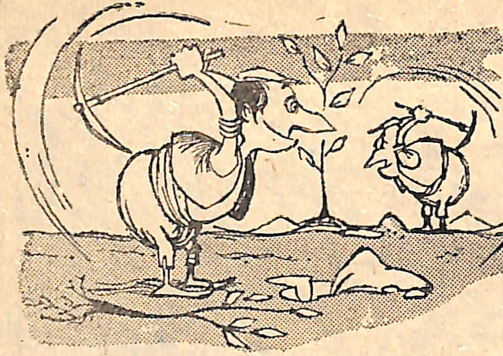

Hasta kalpler değiştiriliyor. (Gazeteler)

İstanbula gelenlerden ayakbastı parası alınacak. (Gazeteler)

AĞAÇ Bayramı

AZİZ NESİN

OTEL dört katlıydı. Odaları geniş, yatakları temizdi. Böyle bir taşra ilinde, bu kadar güzel bir otel bulacağımı hiç ummuyordum. Alt katta geniş bir lokanta, pastane ve büyük bir gazinosu vardı. Buraya gelişimin üçüncü günüydü. Lokantada öğle yemeğini yemiş, gazinoya geçmiştim. Büyük camın önünde bir koltuğa yayılmış, dışarısını seyrediyordum.

Buranın sokakları alabildiğine sessizdi. Büyük bir canlılık görülmezdi. Ama o gün olağanüstü bir gidiş-geliş vardı. Gençler ordan oraya koşuyorlardı. Bir takım erkekler ellerinde kazmalar, kürekler, önümden hızlı hızlı geçip gidiyorlardı. El arabalariyle toprak, gübre taşıyanlar da vardı. Tepeleme ağaç fidanlariyle yüklü arabalar geçiyordu. Kılıklarından öğrenci olduklarını sandığım çocuklar da, ellerinde bir iki fidan, çapa, tırmık gidiyorlardı. Bütün bu akın hep bir yöne doğruydu.

Ne olduğunu öğrenmek için garsonu çağırdım. Garson öyle bir alaylı alaylı gülüp:

— Ağaç bayramı ya, dedi, millet gene delirdi!

— O ne demek?

— Heç... Yumru Batağına ağaç dikiyler.

İki masa sağ ötemde oturan yaşlıca biri garsona:

— Bir çay... dedi.

Garson:

— Çay biiir! diye ocakçıya seslendi.

Yaşlıca adam bana döndü:

— Besbelli yabancısınız Bey, dedi.

— Evet, geleli üç gün oldu. Bir hafta kadar kalacağım.

— Ağaçları merak edişinizden yabancı olduğunuzu anladım.

Başımı geriye çevirip konuşmak zor olduğu için:

— Böyle buyurmaz mısınız... dedim.

Adam, benim oturduğum masaya geldi. Garson da çayını getirdi.

— Sormak ayıp olmasın, nerelisiniz?

— İstanbulluyum.

— Heee... İstanbul'u bilirim. Dünyanın bir cenneti. Görmiyeli ne olmuştur kimbilir. Sizin oralarda ağaç bayramı ney yok hemi?

— Yok.

— Yatın kalkın dua edin. Orda da ağaç bayramı âdet olsaydı, koca İstanbul'da dibine köpek siğecek tek ağacınız kalmazdı!

Adamın ağaç bayramına düşman olduğunu anladım.

— Neden öyle söylüyorsunuz, dedim, ağaç...

Elini babacanca ağzıma doğru uzattı:

— Aman sus, dedi, biz bu sözlerin en yaldızlısını altı yıldır dinledik durduk. Heç zahmet etme. Hüsnü Bey'den daha iyi söz bilecek değilsin ya... Darılma Bey, bizim ağzımız yanmış da...

Önümüzden elleri bayraklı çocuklar, fidan yüklü arabalar geçiyordu.

— Okumuş olduğunuz belli. Siz bilirsiniz. Dünyanın en büyük ormanının neresi olduğunu bilmem ama, adamın bilgime güvenini sarsmamak için:

— Dünyanın en büyük ormanı Afrika'dadır, dedim.

Bilgimden kuşkulanmasın diye her bilgisizin yaptığı gibi işi gevezeliğe vurdum:

— Bu Afrika ormanları çok korkunç ormanlardır. Buralara «insan ayağı girmemiş, balta görmemiş orman» derler. Ağaçlar öyle sıktır ki, hepsi birbirine bitişmiş, yapışmıştır. Orman değil, yaş ağaçtan bir duvar. Bu duvarın eni boyu bellisiz. Beş yıl gitsen ormanın dibini ucunu bulamazsın. En bodur ağacın yüksekliği yüz metre. İçeri gün ışığı girmez. Vahşi hayvanlar, ağaç göğdelerinden ormanda gezemezler de, ağaçların tepelerinde yürürler. Bu insan ayağı girmemiş ormana yaklaşmaya gelmez. Ağaçlar durmadan dal budak sardığından seni içine alıverirler. Bu ormanlara uzaktan, dürbünle bakacaksın. Bir zamanlar bir seyyah bu ormanlara yüz metre kadar yanaşmış. Adamın su dökesi gelmiş. Arkasını dönüp bir ağacın dibine işiyesiye bir de dönüp bakmış ki, dört bir yanı ağaçla çevrili. Ağaçlar yürüyüvermiş. Adam bir ağacın içinde kalmış. Yanında telsiz varmış. Telsizle haber yollamış ki, «Ben bir ağacın göğdesi içine gömülü kaldım. İki karış ötemde de bir aslan var. Aslan da aç, ben de açım. Açlıktan aslan beni yemek istiyor, ben aslanı yemek istiyorum. Gelgelelim ağacın dalları aslanı da beni de sardığından ikimiz de kıpırdıyamıyoruz. Birbirimize bakışıp duruyoruz. Çok canım sıkıldığından ben aslana İngilizce öğretmeğe başladım.»

İşte bu balta girmemiş Afrika ormanları böyle bir ormandır.

Derin bilgimi şaşkınlıkla dinleyen adam:

— Çok iyi söyledin, dedi. Şimdi bu senin anlattığın insan ayağı girmemiş orman var ya, bizim Hüsnü Bey oraya gitsin, bir «ağaç bayramı» yapsın. Vallaha billâha tallaha iki yıl sürmez, o balta girmeyen ormanda bir tek ağaç kalmaz. İki ağaç bayramında koca ormanı siler süpürür, çöle döndürür.

Ben atıyorum ama adam beni bastırdı. Benden de çok atıyor.

— Vaktiniz varsa gidip bayramı görelim, dedi.

O zamanacak hiç ağaç bayramı görmediğim için çok ilgilenmiştim.

— Görelim, iyi olur... dedim.

Birlikte çıktık. Beş dakika yürüdük yürümedik, kasabanın dışında bir alana geldik. Alan insanla dolmuştu. Direklere gerili iplere bayraklar asılmış, üstünde ormanın, ağacın yararını anlatan yazılı bezlerle bir baştan bir başa donanmıştı. Alanın bir başına üstü yeşil çuha örtülü bir kürsü konmuştu. Kürsünün iki yanını okul çocukları çevirmişti. Her çocuğun elinde bir iki fidan vardı. Önde de kasabanın bandosu yer almıştı.

Gerili bezlerin üzerinde şu yazılar okunuyordu:

«İnsan ciğeri ile nefes alır, memleket ormanı ile nefes alır.»

«Ağaç, vatanın ciğeridir»

«Bozkırı yeşil cennet yapacağız»

«İnsanın sağlığı yanağının alnından, yurdun sağlığı ağacın dalından»

«Yurdunu seven ağacı sever»

Beni getiren adam:

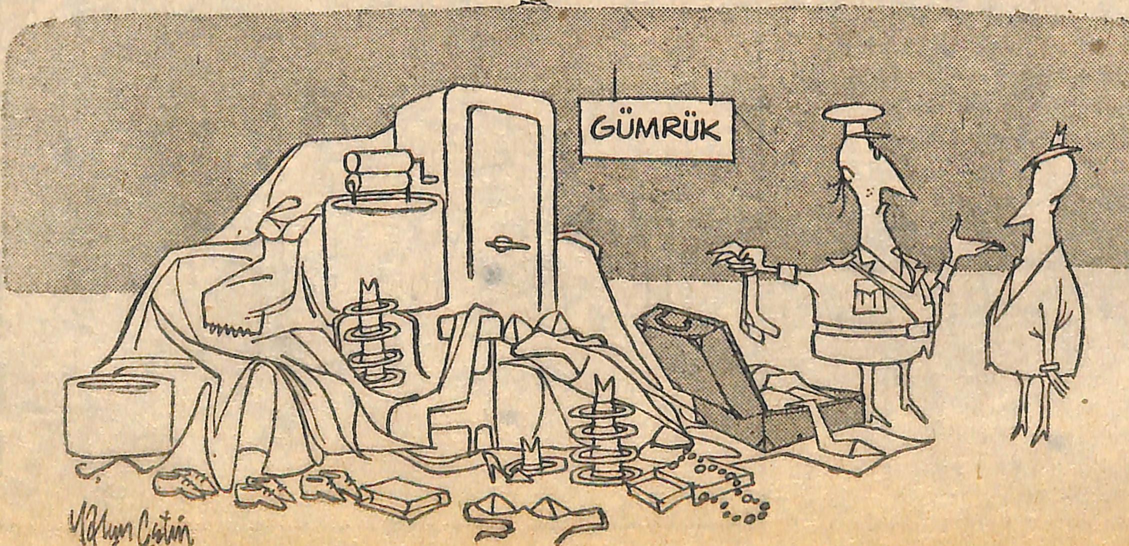
— Altı yıldır böyle, dedi. Mayıs oldu mu buraya toplanılır, ağaç bayramı diye şenlik yapılır.

Bulunduğumuz geniş alanın üç bir yanı yatık, yaşlı dağlarla çevrili, öbür yanı da kasabaydı. Karşı dağlar, tepeler ağaçlarla örtülü idi. Yalnız en yakındaki iki üç tepe keldi. Bu yayvan tepelerde tarlalar vardı.

İki otomobil göründü. Otomobiller kürsüye yakın bir yerde durdular. Arabadan inenler alkışlandı. Bando «İzmir marşı» nı çalmaya başladı. Küçük çocuklar, ellerindeki bayrakları sallıyorlardı. Bando durunca, gözlüklü, tombul birisi kürsüye çıktı. Beni getiren adam:

— Bu da valimiz, dedi, bu ağaç bayramı sinema filmi gibi bir şey. Altı yıldır bu film hep oynar. Ben artık ezberledim.

Vali:

Gümrükçü — Avrupada hokkabazlık tahsil ettiniz galiba!..

— Muhterem vatandaşlar, aziz hemşehriler! diye söze başladı.

Ağaçların önemini, ormanların değerini anlattı. Sonra şöyle söyledi:

— Her yıl olduğu gibi, bu yıl da şehrimizde ağaç bayramını açıyoruz. Değerli hemşerimiz Hüsnü Bey'in gayretlerini, burada anarak, şehir namına kendisine teşekkürü bir borç biliriz. Onun gayretleri sâyesinde şehrimizde ağaç bayramları canlanmıştır.

Bir süre de Hüsnü Bey'in övgüsünü yaptıktan sonra alkışlar arasında kürsüden indi. Ardından güleç yüzlü, şişmanca biri kürsüye çıktı. Bu da Hüsnü Bey'miş. Çok güzel, konuşuyordu. Şu sözleri hiçbir zaman aklımdan çıkmıyacak:

— Aziz vatandaşlarım, bir insanın ciğerlerini, nefes borularını sökerseniz, o insan yaşar mı? Yaşamaz. Ormanları sökülen, ağaçları kesilen bir memleket de nefes alamaz, yaşıyamaz. Ormanlarımızı genişleteceğiz. Ormanların üç büyük düşmanı vardır: Yangın, balta, keçi...

Hüsnü Bey'in konuşmasını anlatamam. Belki bu sözlerde bilinmedik bir şey yok. Ama onun ağzında sözler öyle değerleniyordu ki, ben bile coştum. O sırada oralarda ormanlarımızın baş düşmanı olan bir keçi görseydim, hayvanı hemen oracıkta cebimdeki kör çakı ile keserdim.

Hüsnü Bey, ormanların bir memleketin iklimini değiştireceğini örnekler getirerek anlatıyordu. Ağaç dikerek, buzlu kutuplarda bahar havası, çöllerde de Akdeniz serinliği yaratmışlar.

— Vatandaşlar biz 24 milyon insanız, diyordu, her yıl her birimiz on ağaç diksek 240 milyon ağaç eder. On yılda memleket orman olur.

İlk yıl burada 2 bin, ikinci yıl 3 bin, üçüncü yıl 5 bin fidan dikilmiş. Bu yılki ağaç bayramında 10 bin fidan dikilecekmiş.

Hüsnü Bey kürsüden indi. Vâlinin eline bir buçuk metre uzunluğunda bir fidan verdiler. Vali bu fidanı, önceden kazılmış bir çukura soktu. Üstüne de bir kürek toprak attı. Sonra başkaları çukura toprak dodlurdular. Vali, çukura bir bakraç da su döktü. Bütün bunları yaparken resimleri de çekiliyordu. Sonra vali ile Hüsnü Bey, onlarla birlikte gelenler otomobillere binip gittiler. Ortalık birden karıştı. Kazmayı küreği kapan çamurlu alana döküldü. Bir fidan kapan açılan çukura dikiyordu. Yalnız fidan değil, koca koca ağaçlar da dikiliyordu. Arabalardan birinden bir iri fidan da ben kaptım, çukurlardan birine soktum.

Alandaki bu karışıklık yarım saat kadar sürdü sürmedi. Sonra herkes üçer beşer dağıldı. Kimse-

(Devamı 12. sahifede)

Bir D.P. li, Allahı sevenlerin Vatan Cephesinde olduğunu söyledi. (Gazeteler)

— Aman üstat kısa kes, ikindi namazını kaçıracağım!..

Olaylar Alaylar

Üçüncü suçlu!

Bir kaç ay evvel deri tüccarını, geçen hafta da İş Bankasını soyan iki gangster yakalanmış!

— Evet!...

— Biri Belediyede memurmuş...

— Evet!...

— Yüz elli lira maaşı varmış!

— Evet!...

Biraz sustular. Sonra, öteki sordu:

— Acaba üçüncü suçlu ne olacak?...

— Üçüncü suçlu da mı var?

— Var elbet...

— Kim o?...

— Yüz elli lira aylıkla memur kullanan Belediye!

Demokrasi nedir?

Burhan Felek üstadımız, bir yazısında, demokrasiyi tarif ederken:

«Ben radyoda konuşabiliyorsam sen de konuşabileceksin» diyor.

Peki üstat, dostumuz Necmi Rıza radyoda şarkı söylüyor, nasıl, siz de söyler misiniz?

Can kurtaran!

Geçen gece sabaha karşı, Bebek kıyılarında bir cankurtaran arabası denize uçmuş...

Tam bize göre bir olay: O başkalarının canını kurtaracağına, başkaları onun canını kurtarmışlar!

Traş!

Gazetelerde okuduk:

Amerikalı bir doktor, sık ve dikine traşın saçı, sakalı uzattığını iddia ediyormuş.

Doğrudur. Görmüyor musunuz politika traşçıları çoğaldıkça sakallılar da çoğalıyor!

Heyye!

İstanbula gelen bir Adanalıdan sormuşlar:

— Adanalılar «Evet» yerine «heyye» derlermiş, doğru mu?.

Adanalı cevap vermiş:

— Heyye gardaş, heyye!...

Mini miniler!

Doktor Suphi Baykam, Maarif bütçesi konuşulurken bir ara:

— «D. P. ileri gelenlerini karşılamak için ilk okul öğrencilerinin yağmur, kar altında beklettirildiğini» söylemiş.

Bu şikâyete Vekil beyefendinin verdiği cevap şu:

— Ne yapalım, kendileri istiyorlar, sevgilerinin önüne geçemiyoruz!

Sayın Celâl Yardımcının hakkı var: Daha ana karnında iken Vatan Cephesine geçen çocuklarımız mektebe gidecek yaşa gelince dururlar mı? Elbet karşılama törenlerine koşacaklar!

Aman dikkat

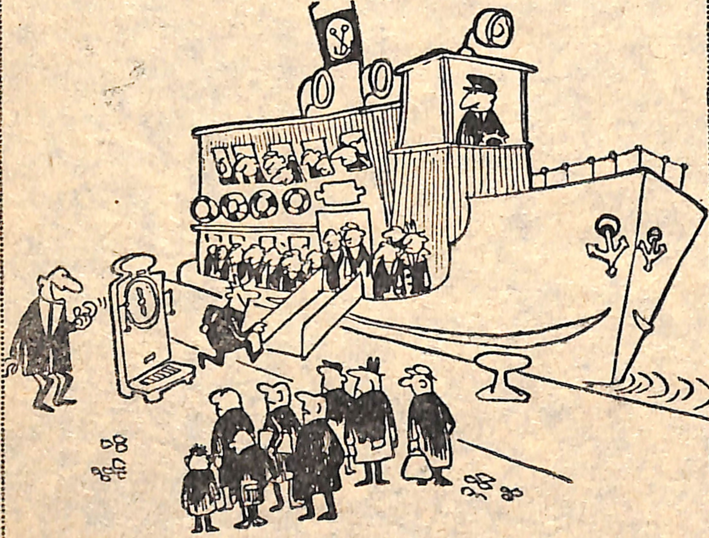
Bir Spor Sarayı, bir sinema, bir ev... Son günlerde ne kadar çok çöküntü oldu!

Şimdi Belediyeler, semt semt dolaşıyor, çökme tehlikesi olan mektepleri, fabrikaları, evleri, tiyatroları boşalttırıyor, yıktırıyormuş!

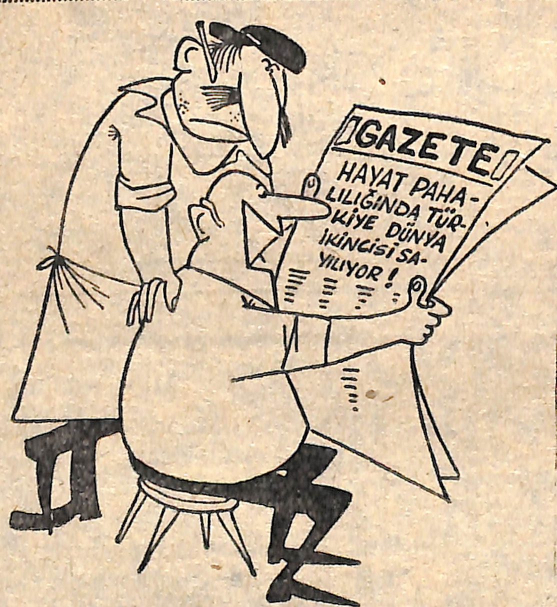
Aman politikacılar, oturduğunuz koltuklara da dikkat!

Haftanın ...

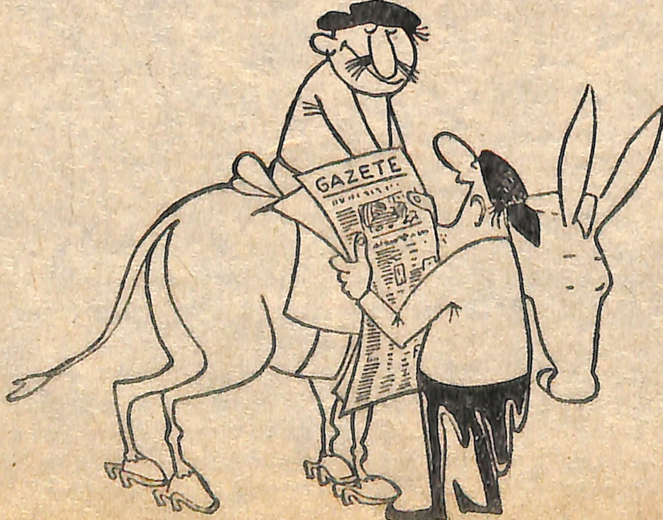
PAZARTESİ

SALI

ÇARŞAMBA

fasaro...

Parkta bir sıraya oturmuştuk. Eliyle, saray gibi kurulmuş meşhur lüks oteli gösterdi:

— Şu oteli biliyor musun? dedi.

— A... Tabiî, kim bilmez. Şişen Palas değil mi?

— İşte, sinekleri yok etme haftasında verilen baloda oradaydım.

— Garsonluk falan mı yaptın?

— Çüş!... Ne garsonluğu be?... Eylenmeğe gitmiştim... Sabahlara kadar vur patlasın, çal oynasın!...

Bunları bana söyleyen eski bir dostumdu. Çok şaşırmıştım. Şişen Palası bilenler benim bu hayretimi pek tabiî karşılarlar. Karşımdaki zengin bir şey olsa, hadi neyse. Öyle sanıyorum ki bir ayda eline geçen bütün parayı verse orada kahvaltı edemez... Eski dost bu sırada hemen konuyu değiştirdi:

— Önce soyadımın değiştiğini biliyor musun? dedi.

Doğrusu bunu yeni duyuyordum.

— Evet evet, dedi, eski soyadımı değiştirdim. Yalnız, bu ilk değiştirişim değil. Beş altı ayda bir soyadı değiştiriyorum...

Tuhaflandım:

— Peki en son soyadın ne? diye sordum.

— Fasaroğlu, dedi. Yılmaz Fasaroğlu!

Başımı öne uzatarak:

— Sayın Fasaroğluyla bir yakınlığın var mı? diye fısıldadım...

Altın kaplama köpek dişini gösteren bir gülümsemeyle:

— İşte bütün mesele burada, dedi.

Konuşmaya başlıyalı bir saat kadar olmuştu. Ama, ben onun sözlerinden bir şey anlıyamadım. O, anlatmağa çalıştı:

— Lâf aramızda, dedi, ben zamana göre kodamanlardan birinin soyadını alıyorum. O kodaman mevkiinden uzaklaştırılınca yerine geçen başka bir kodamanla hemen akraba oluveriyoruz. İşte Ş... şen Palas'taki baloya gidişim ... bu sayede oldu. Yalnız sana şu... söyliyeyim: Bu, benim baloya i... gidişim değil. Ben hiçbir ziyafe... kokteyli, töreni kaçırmam!

— Peki o kadar parayı nerd... buluyorsun? Karaborsacılığa ... başladın yoksa?...

— Yok canım... Bunun için p... raya lüzum yok. Önemli bir so... adı her işi halllediyor.

Eski dost burada biraz dural... dı:

— Ne diyorduk... Evet, ön... bir köşeye çekilip gelenleri tetk... ettim. Otelin saygılı hizmetkârl... rı otomobilden çıkanları yerle... kadar eğilip selâmlıyorlar. Büy... bir soğukkanlılıkla ben de yana... tım. Ama tam tahminimin aksi... gövdesini geriye verdi. Sert se...

— Ne istiyorsun? dedi.

Gelenlerin hiçbirine böyle ... soru sormamıştı. Bereket vers... ben de az çok tecrübe sahibiyi... dir. Böyle yerlerde en az sor... kadar sert davranmak gerektiğ... bilirim.

— Fasaroğlu geldi mi? dedi...

— Naapacaksın Fasaroğlunu ...

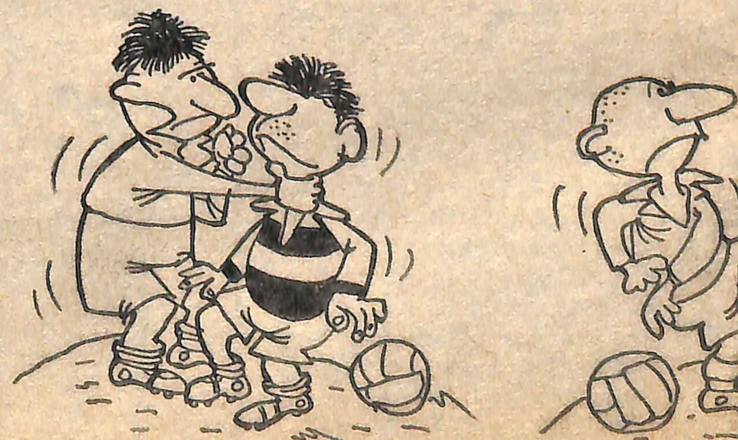
— Amcamdır!...

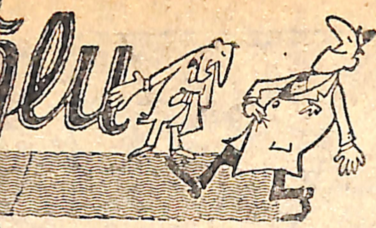
Bu son kelime ağzımdan çık... çıkmaz, hizmetkâr yardım bek... gibi başını sağa sola çabuk çab... oynattı. Birden, o koca vücu... gövdesinden kesilen bir ağaç g... öne düşüverdi:

— Buyrun efendim... Şeref v... diniz...

Onu takip ederek salona girdi... Metrdotele:

PA...

— Fasaroğlunun... diye fısılda-
ğını hatırlıyorum. İki büklüm
ifatlarına bakılırsa mühim bir
y söylemiş olmalıydı... Her ta-
f tıklım tıklımdı. Metrdotel:
— Şeref vereceğinizi evvelce
dirseydiniz efendim, dedi.
Kararlarımı şipşak verdiğim i-
n öyle bir vaitte bulunmamış-
n... İlerde, boş sandalyesi bulu-
n kalabalık bir masayı göste-
rek:
— Arzu ederseniz orayı şeref-
adirin, dedi.
Bana, oturacak bir yer bulun-
n da şerefimden kim istifade e-
rse etsin. Umurumda değil.
— Olur, dedim.
Sandalyeye otururken bana hoy-
t hoyrat bakan asık suratlar,
etrdotelin, bana da duyurmak
ediği bir fısıltı ile:
— Fasaroğlunun... demesi üze-
e sepsevimli oluverdiler. Her-
i, şeref verdiğimi itiraf ederek
ndalyelerinden birer birer kal-
o sonra tekrar oturdular. Artık
birlerine bakıp konuşmuyorlar.
Bütün gözler bana çevrildi.
asanın ucunda karşılıklı mırıl-
nanlar her cümlenin sonunda:
— Di mi efendim?... diye onla-
onaylamamı bekliyorlardı. Ben
bütün ciddiyetimle, bir papa-
karşısındakini takdis etmesi
i:
— Eeeveeet... Belkiii... Olabi-
r... diye tek kelimeli cevaplar
riyordum. O gürültüden, coşan
dan kimin ne dediğini duymu-
rdum bile. Onların da beni işit-
lerini sanmıyorum. Ama her
sözümün ardından kahkahalar a-
tıyor, birbirlerine:
— Ne zarif insan...
— Zekâ fışkırıyor, diyorlar.
Bir ara, o gürültü, har gür a-
rasında köşedeki genç kadından
tuzluğu istedim. Baktım, kadın
kahkahalarla gülmeğe başladı. He
men etrafındakiler de ona katıl-
dılar. Meğer espri yaptığımı sa-
nırlarmış. Ben başımı uzatıp:
— Tuzluğu verir misiniz? di-
yorum. Onlar kahkahalar arasın-
da yine:
— Ne tatlı adam... Ne ince in-
san...
— Zekâ fışkırıyor... diyorlar.
— Benim bir şey fışkırttığım
yok, dedim. Sadece tuzluğu rica
ediyorum...
Ne kahkahayı kestiler, ne de
tuzluğu verdiler. Sandalyeden
kalkıp kendim almak zorunda kal-
dım. Yerime otururken, köşede-
ki kadın:
— İsteseydiniz biz verirdik, de-
di.
Benim bildiğim, erkek kadını
dansa kaldırır. Ama o masadaki
hanımlar dansetmek için beni â-
deta kapıştılar. Ömrümde dans
etmiş insan değilim. Ayaklarına
her basışımda, çok güzel dans et-
tiğimi söylediler. Ve o baloda,
«Pek yakışıklı» olduğumu ilk de-
fa kadınlardan işittim...
Eski dostum anlatmağa daha
da devam edecekti. Birden saati-
ne baktı ve bakmasıyla beraber:
— Hemen gitmem lâzım, dedi.
— Neden yahu?... Tatlı tatlı
konuşuyorduk işte...
Omuzumu, tozları kaldırırcası-
na okşadı:
— Nufus Dairesi yarım saat
sonra kapanıyor, dedi. Gazeteler-
de okudum, Fasaroğlu'nun duru-
mu sarsılmış biraz. Soyadımı
«Keseroğlu» yaptıracağım. Şimdi
onun yıldızı parlıyor!

Sümer Sümer

...Takvimi

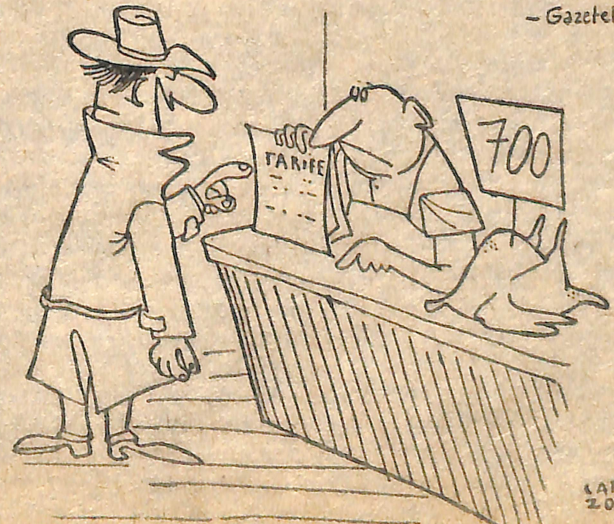
PERŞEMBE

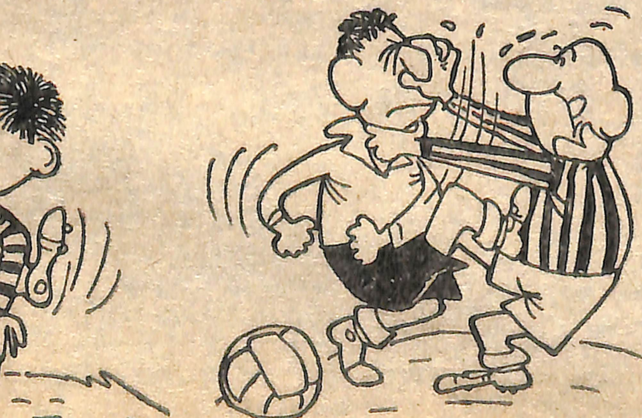
CUMA

CUMARTESİ

AR

Z!

Ağaç Bayramı

(Baştarafı 9. sahifede)

cikler kalmadı. Belediye işçileri oldukları kılıklarından belli beş - on kişi bayrakları, bezleri, direkleri, kürsüyü toplayıp, toparlayıp arabaya yüklediler. Onlar da gidince biz ikimiz kaldık. Adam bana:

— Oldu mu? dedi.

— Oldu, dedim.

Alaylı alaylı gülüyordu:

— İki bin, beş bin, on bin ağaç dikilirmiş her yıl. Nerde ağaçlar?

— Bilmem.

— İşte altı yıldır o ağaçlar buraya dikilir. Hani bir tek ağaç var mı? Buraya Yamrı Batak derler. Kışın burası göl olur. Baharın batak. Yazın da çatır çatır çatlar. Bak şu tepelere. Gördün mü? Oraları hep ormandı. Ormandan ağaçları söküp söküp buraya diktiler. Diken de yok ya... Çukura bir karış sokup bırakıyorlar. Bir yel vurdu mu, hep yıkılır ağaçlar. Yıkılmıyanı da haftasına kalmaz kurur.

Birlikte yürüyerek otelin gazinosuna geldik.

— Keçi felâket, dedim, keçiye öyle bir düşman oldum ki...

— Bu Hüsnü Bey denen herif var ya, keçi onun yanında hiç kalır. Bin keçi olsa, onun yaptığını yapamazdı. Bu Hüsnü Bey kimdir, anlatayım da dinle. Hüsnü Bey, buralıymış. Çocukluğunda çıkmış, gitmiş. Bir daha hiç uğramamış. Orman koruma memuru olmuş. Köylüye değil ağaç dalı, bir çalı kopartmazmış. İyi mi? Köylü de buna kızmış. Ormanın içine bir kurt kapanı hazırlamışlar. Bu kurt kapanını bilir misin? Bir tutuldun mu, ölüm var, kurtuluş yok. Ezrailin pençesine düşmüş gibi kıvrandırır. Köylü kurt kapanını hazır etmiş. Üstünü de güzelce çalı çırpıyla örtülemiş. Ellerine baltayı alıp ağaçlara girişmişler. Baltaların sesi güm güm ötüyor. İnatlarına da bu Hüsnü Bey'e «filân yerde kaçak orman kesiliyor» diye kendilerini ihbarlatmışlar. Hüsnü Bey ata atlayıp gelmiş. «Durun, murun, kimsiniz? Gelin buraya!» ne demişse para etmemiş. Köylüler çalıyor baltayı. Hüsnü Bey üzerlerine yürüyünce, kurt kapanına düşmüş mü? Danalar gibi bağırırmış. Köylüler ağaçları keser keser, her cıgara içimnide çukurun başına gelir, içeriye:

— Merhaba Hüsnü Bey, ne var ne yok? diye alay ederlermiş.

Hüsnü Bey:

— Ağalar ocağınıza düştüm. Canımı kurtarın. Daha size ilişmiyeceğim...

Dermiş. O dermiş ya, köylünün aldırdığı yok.

— Nasıl Hüsnü Bey, ormaniye rüşveti alır mısın?

— Almam kör olayım!

— Bir daha mı?

— Tövbe...

— Çalı çırpı topladık diye bizi kovalar mısın?

— Tövbe...

Hüsnü Bey can acısından bağırdıkça köylüler:

— Adam Hüsnü Bey, makamı değiştir. Başka türkü çağır. Bundan bıktık... derlermiş.

Akşam olmuş. Köylü odunları yükleyip dönmüş. Bir yolcu, zavallının sesini duymuş da kurt kapanından kurtarmış. Hüsnü Bey bir hafta hasta yatmış. Ama kalkınca eskisinden azılı olmuş. Rüşvet aldığından ormaniye bile almıyor. Rüşvet vermiyeni yakalayıp dama tıkdırıyor. Köylüler bunu bir daha kurt kapanına düşürmüşler.

— Ne var, ne yok Hüsnü Bey?

— Aman ağalar, kemiklerim kırıldı.

Ormanın her yerini kurt kapanıyla doldurmuşlar. Hepsi işaretli. Hüsnü Bey ormana giremez olmuş. Bakmış olacağı yok, kendini başka yere tâyin ettirmiş. Köylüler daha önce, ora köylülerine «Bu gelen Hüsnü şövle söyle bir adamdır» diye mektubu donatmışlar. Hüsnü Bey daha ilk günü orda da kapana düşmüş.

— Hoş geldin Hüsnü Bey...

— Aman ağalar, canımı kurtarın da ormanı tüm kesin!...

Orda da tutunamamış. Başka yere gitmiş. Nereye gitmişse, mektuplar daha önceden gidiyor. Mektubu alan kurt kapanını kazıyor.

En sonunda bu Hüsnü Bey istifa edip, baba yurdudur diye buraya geliyor. Yüz keçi sürüsü olsa, bu herif kadar orman telef edemez. Buraya gelmiş ama tarla yok, toprak yok. Bizim memlekettin her yanı orman. Durup dururkene bir ağaç bayramıdır tutturdu. Bura gazetelerinde yazılar yazar, nutuklar verir. Derken bu ağaç bayramını yaydı. Ağaç bayramı olunca, millet ormanlara dökülür, ağaçları kökler, söker, getirir, Yamrı Batağına diker. Bir daha kimse dönüp ardına bakmaz. Şu benim diktiğim ağaç ne oldu, demez. Ağaç dediğin ya bakım ister, ya da uygun toprak ister. Her yıl binlerce ağaç dikilir, haftasına kurur!

Burayacak onu dinledikten sonra:

— Neden böyle yapıyor? dedim.

— Bey, ormana düşman. Keçi, onun yanında melâike!

— Boşu boşuna düşmanlık olur mu?

— Kim demiş boşuna diye... O gördüğün dazlak tepeler hep ormandı. Her ağaç bayramında ordan ağaçları «haydi gayret vatandaşlar!» diye sökdürtüp Yamrı Batak'a diktirdi. Ağaçsız tepeleri tarla yapıp üzerine oturdu. Kanunda yeri varmış. Kullanışsız araziyi imar ettin mi senin olurmuş. İmar ede ede tepelerin tapusunu aldı. Ormanı sökdürtüp kendini imar ediyor!

— Pekiy, neden önlemiyorsunuz? Yazık değil mi ormanlara?

— Canım, kim önliyecek? Herif memlekette bir güzel âdet icat etmiş. Ağaç bayramından kim senin bir şikâyeti yok ki... O sayede beş on dönüm tarlamız da bizim oldu. Bizim şikâyetimiz ağaç bayramından değil, Hüsnü Beyden. Memlekette dag tepe bırakmadı, hep zaptetti!

Aziz NESİN

TAŞ DEVRİ:

— Nihayet bizim de bir yuvamız oldu.

※

Dostluk başka!

Yasef ve Avram otobüse binmişlerdi: Yasef arkadaşının kolunu dürterek:

— Avram, dedi. Şu ön sıradaki kız, senin sevgilin Ester değil mi?

— Evet oyle!

— Peki, niçin yanina yitmiyorsun?

— Dur be kuzum, hele biletini alsin!...

※

Ne demek!

Öğretmen sordu:

— Söyle bakayım Attilâ; 12, 13 daha kaç eder?

Attilâ uzun uzun düşündü ve:

— 25 eder, dedi.

Öğretmen beğenmişti:

— Aferin Attilâ dedi. Çok iyi...

Attilâ bozuldu:

— Çok iyi ne demek efendim, fevkalâde, fevkalâde!..

Terbiyeli köpek

Büyük bir villânın, geniş ve gül fidanlariyle dolu yemyeşil bahçesinde, kırk kişi kadar toplanmış eğleniyorduk.

Büfe zengin, müzik kıvrak, içki ateşli, dâvetliler şen... Ara sıra ince ipek etekleri havalandıran rüzgâr, dedikoducu leylâk dallarına türlü fısıltılar yaptırıyordu. Ve altın bir merdivenden, ateş dolu billûr kadehler yuvarlanır gibi kahkahalar dinliyorduk.

Manzaranın şairane görünüşü böyle. Gelelim hepimizi de bir anda şaşkına döndüren asıl vak'aya:

Efendim bu vak'a olup biterken, bodur fidanlar ve öteki sevimli fundalıklar arasında saklambaç oynamaktan yorgun argın dönen dâvetliler, orta bahçedeki fıskiyeli havuzun etrafında toplanmış, dinleniyorlardı. Ev sahibimiz, köpeğe meraklı ve Arsen Lüpen kılıklı bir zat. Ağzında piposu, elinde cici kayışlı cin gibi bir köpek, çıkıp geldi. Kimisi kibarlık olsun diye, kimisi de hakikî bir alâkayla toplandılar. Her kafadan bir ses çıkmaya başladı:

«Efendim bu köpek ne cinsmiş?...»

«Anası babası, dedeleri, nineleri belli miymiş?...»

Köpek, kızgın kızgın kuyruğunu sallıyordu.

Arsen Lüpenin tabiî ağzı kulaklarında. Köpeğin cinsini cibilliyetini saydı döktü. Ve ilâve etti:

— Aynı zamanda son derece terbiyelidir de...

Hep bir ağızdan sorduk:

— Terbiyeli mi? Nasıl?

— Bakınız isbat edeyim dedi. Meselâ, siz hanfendi, lütfen bir eşyanızı, mendilinizi verir misiniz?

Saklambaç oyunundan yorgun argın dönmüş bulunan, tatlı sarışın, genç kadın çıkarıp mendilini verdi:

Arsen Lüpen mendili alıp hayvanın burnuna doğru uzattı:

— Geh kuçu kuçu kuçu...

Terbiyeli köpek mendili ve hanımın dizlerini filân kokladı.

— Tamam. Şimdi bakın köpeğin gözlerini kapatıyorum. Mendili nereye saklıyacağımı görmesin diye... Siz beyefendi lütfen alın mendili cebinize koyun... Tamam. Şimdi uzak bir köşeye çekilir misiniz?

Şişman ve yaşlıca zat, mendili cebine sokup taa uzak bir köşeye gitti. Bizler de karmakarışık durup meraklı meraklı bekleştik.

— Şimdi efendim, köpeğim hanfendinin kokusunu iyice almıştır. Ve ona ait eşyayı derhal bulup meydana çıkaracaktır. Kat'iyyen şaşmaz.

Köpeğin gözlerini açıp salıverdi. Ve düdüğünü çaldı:

— Haydi oğlum düüüt. Göster kendini bakayım.

Beriki burnunu çarpıtıp etrafı derin derin koklaya koklaya başladı kös kös yürümeğe.

Ama hayret! Cebinde mendil olan yaşlı zata doğru değil de tam tersine, kalabalığın bulunduğu tarafa geliyor. Yaklaştı taklaştı, yanıbaşımızdan döndü ve orta yerde, şaşkınca duran, ince bıyıklı bir gencin yan cebine sivri burnunu daldırıverdi. Kaşla göz arasında dişleriyle çekip aldığı ince, küçük, naylon bir iç çamaşırını getirip sarışın âfetin dizleri dibine bırakıverdi.

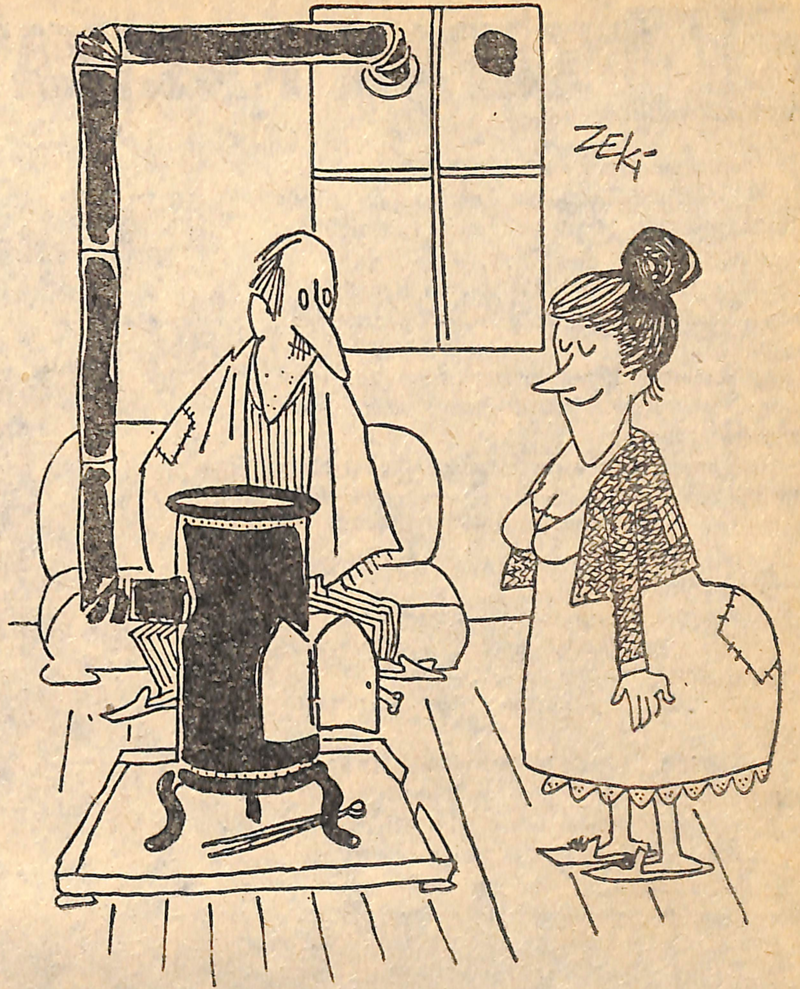
Arsen Lüpen saçını başını yoldu:

— Tuuuu... Yazıklar olsun terbiyeye!

A. B. C.

YAZISIZ

— Kapat artık sobanın kapağını karıcığım. Oda iyice hava aldı.

※

Hâlâ mı?

Gemi batmış, bir tek bu canını kurtarıp ıssız bir adaya çıkmıştı. Burada tam üç sene Robenson gibi yaşadıktan sonra bir gün uzaktan bir gemi göründü.

Yaktığı ateşin dumanını, imdat işaretlerini görmüş olmalılar ki gemi durdu, bir sandal bata çıka adaya yaklaştı... Üç senelik kazazede sevinçle:

— Çok şükür diye bağırdı... Artık kurtuluyorum; ben üç senedir bu adada yaşıyorum.

Adaya çıkan gemici:

— Kaptanın selâmı var dedi. Size üç senelik gazete koleksiyonunu gönderiyor, bunları bir gözden geçirin, dünyanın halini öğrenin ve hâlâ benimle gelmek isteyip istemediğinizi ondan sonra söyleyin!.

Ana baba!

İşe kabulü için uzun bir liste doldurması lâzımdı... Kâtip, yardım maksadiyle sualleri soruyor ve verilen cevabı daktiloda yazıveriyordu. Bir ara sordu:

— Ebeveyninizin isimleri?

Kısa bir duraklamadan sonra boynunu büktü:

— Valla dedi, ben onlara küçükten beri anne - baba derim!

Ondan önce!

Daima, hiç kimseden yardım görmeden kendi kendini yetiştirmiş olmakla öğünür ve bunun tafsilâtını da her fırsatta tekrarlardı. Bir gün yine bir mecliste:

— Ben, dedi, Hayatımı kazanmağa tam on bir yaşımda başladım...

Hazır bulunanlardan biri sordu:

— Pekl. ondan evvel ne ile geçinirdiniz?

Bir KAPAK KARİKATÜRÜ nasıl Hazırlanır?

Okuyucularımız sık sık sorarlar:

— Karikatürlerinizin konularını nasıl düşünürsünüz? Nasıl bulursunuz? Nasıl çizersiniz?...

Bugün, elinizdeki Akbaba'nın kapağı üstünde nasıl çalıştığımızı anlatarak merakınızı aydınlatalım:

Akbaba'nın kapak mevzularını, otuz altı yıldır Yusuf Ziya Ortaç düşünür, karikatürist arkadaşlardan biri çizer.

Rahmetli Ramiz de, rahmetli Cemal Nadir de üstad fırçalarından çıkmış bütün kapak resimlerini böyle hazırlamışlardır.

Yusuf Ziya Ortaç, cumartesi sabahı telefonu açardı:

— Cemal Nadirciğim, bu hafta biraz kurak geçti... En elverişli konu galiba kadınların askerliği... Ne dersin, olur mu?...

— Elbet... Her hafta politika şart değil ya...

— Pekiii... Şimdi, birinci plânda bir kadın yapalım. Ama, ağır sıklet bir kadın!

— Yâni zeytin ekmek nesli değil...

— Hayır Cemal Nadirciğim, suböreği nesli!... Sol elinde tavan süpürgesi, yahut masa... Sağ elinin işaret parmağiyle kapıyı gösteriyor!

— Karşısında kocası mı var?

— Evet... O da senin gibi bir şey olacak!

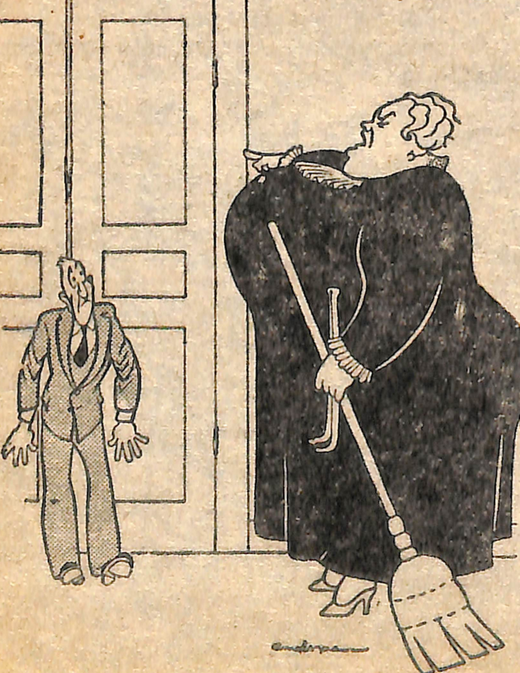
— Peki üstadım, aynaya bakar çizerim... Konuşması nedir?...

— Konuşması bir satırcık: «İstikamet kuyumcu dükkânı, marş, marş!...»

Tam 23 yıl önce, 1936 da çıkan bir kapak resminin kopyasını bu sahifede görüyorsunuz. Onu, Cemal Nadir pazartesi sabahı getirmiş ve çocuk gözlerinin içi hazin bir gülümseyişle dolu sormuştur:

— Nasıl olmuş üstad?... Düşüncenize uygun mu?

— Eline sağlık Cemal Nadirciğim...

— İstikamet kuyumcu dükkânı, marş, marş!..

Sulh Güvercini — Bu korkuluk varken ben burada yuva kuramıyacağım!..

— Afiyet olsun efendim!

Bu, otuz altı yıl, bazı Cemal Nadir'le, bazı Ramiz'le, bazı Necmi Rıza ile, bazı diğer arkadaşlarla, her hafta böyle devam edip gitmektedir.

Şimdi, bu sayımızdaki kapak üstünde durarak, bir baş resmin nasıl arandığını, nasıl düşünüldüğünü, nasıl hazırlandığını açıklıyalım.

Ortaç 19 Şubat perşembe sabahı bütün gazeteleri gözden geçirdikten sonra günün en önemli konusunu seçmiştir: Kıbrıs Anlaşması!

Ama, perşembe sabahı, Kıbrıs Anlaşması, henüz Londra'nın sisleri içindedir. Anlaşma olacak mı, olmıyacak mı belli değil. Bazı ajans haberlerine göre Makarios zorluklar çıkarmakta, iki tarafın iyi niyetlerini aykırı dileklerle bozmaktadır.

Yusuf Ziya Ortaç, bu kötümser havaya göre aşağıda taslağını gördüğünüz ilk konuyu buldu:

Açık mavi bir deniz ortasında kocaman bir Kıbrıs adası çizilecekti. Ada yemyeşil olacaktı ve bu yemyeşil ada üstüne Makarios, kapkara şapkası, kapkara cüppesi, kapkara sakalı ile bostanlara dikilen korkuluklar gibi dikilecekti.

Sonra, hafif bulutlu havada beyaz bir kuş, bir sulh güvercini... Bu kapkara korkuluktan ürkmüş, kaçıyor... Gagasında taşıdığı sulh dalını da korkudan düşürmüş!

Ama, cuma sabahı, gazeteleri eline alınca, Ortaç, Londra'daki sislerin dağıldığını, tatlı bir güneşin doğduğunu gördü: Kıbrıs Anlaşması imzalanmıştı!

Şimdi, yeni duruma göre bambaşka bir şey bulmak lâzımdı artık!

Yusuf Ziya Ortaç, her zaman yaptığı gibi, elinde kalem, bütün düşüncesi bir noktaya toplanmış, önündeki kâğıda bir Kıbrıs adası çizdi. Sonra, bu yeşil toprağa bir sulh fidanı dikti. Fidanın dalında sulh güvercini yuva kurmuş. Sağda, solda iki süngülü: Türk ve Yunan askerleri nöbet bekliyor...

Bunun krokisini de aşağıda görüyorsunuz.

Ama, otuz altı yıllık tecrübesini geçirmiş Ortaç, bunu da pek beğenmedi. Ada, fidan, kuş, asker, süngü... Fazla kalabalık ve biraz eski Karagöz resmi olacaktı.

Tekrar, yine elinde kalem, kâğıda yalnız kendisinin anlıyabildiği bir şeyler çizerek düşünmeğe başladı. Ne idi şimdiki durum:

Türk - Yunan anlaşmasından yeni bir cumhuriyet doğuyordu. Bu çocuk sayesinde, yıkılmak üzere olan bir dostluk yeniden sağlamlaşıyor, Nato'nun Akdeniz kanadı kuvvetleniyor, dünya sulhü sağlamlaşıyordu. Tamaaam!... Kapak konusu, bugünkü vaziyete göre en mükemmel şeklini bulmuştu.

Halledilecek tek mesele kalmıştı artık: Bu kapak resmini kimin çizeceği?...

— Size, mesleğimizin bir sırrını daha açıklıyalım: Her karikatürist her konuyu çizebilir. Ama, bazı resimleri, bazı fırçalar daha iyi çizer. Bugünkü ağızla söyliyelim: Döktürür!...

Kalabalık bir gazino, bir miting meydanı, bir gösteri yürüyüşü mü çizilecek?... Nehar Tüblek!...

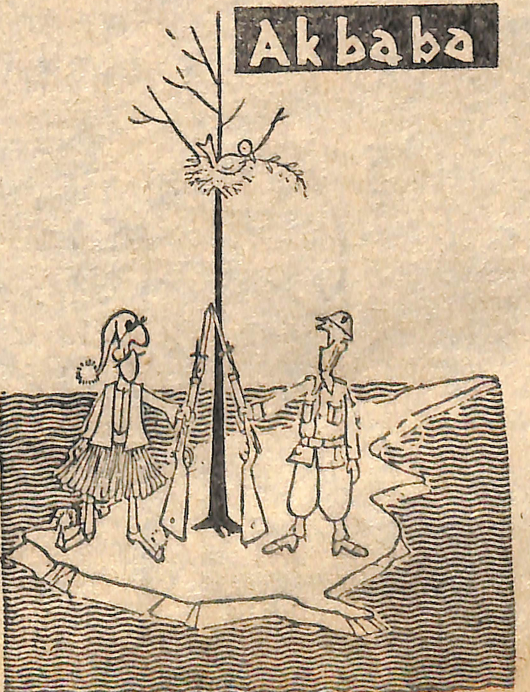
Tepeden, kuşbakışı bir mahalle, eski evler, yahut yeni apartmanlar, caddenin uzak ucunda bir at arabası mı?... Şadi Dinççağ!...

Biraz süslü, biraz fanteziye kaçan, biraz dekoratif bir karikatür mü?... Yalçın Çetin!...

Ama, içerisine eğer günün büyük politika şöhretleri, Menderes'ler, İnönü'ler, Eisenhower'ler, Mac Millan'lar karışacaksa, Necmi Rıza eşsizdir!

O halde, bu kapak da onun üstad fırçasından çıkacak!

Necmi Rıza, kapak resimlerini, pazar günleri evinde çizer ve pazartesi sabahı Akbaba'ya getirir. Ondan sonra, Yusuf Ziya Ortaç, Nehar Tüblek'le Yalçın Çetin'i de odası-

Sulh Güvercini — Artık emniyetteyim

İHTİRAS!

Rüya!

Genç kadın, güzel bir rüya görüyordu; yakışıklı bir delikanlı uçarak penceresinden içeri girmiş, onu kucağına alıp bulutlara çıkarmış, oradaki şahane bir sarayın içine girmişler ve yumuşak bir divana uzanmışlardı... Genç kadın biraz da korku ile sordu:

— Şimdi ne yapacaksınız?

Yakışıklı delikanlı nazik bir reverans yaptı:

— Siz ne emrederseniz hanımefendi! Bu, sizin rüyanız, benim değil!

Bizim köy!

Misafir, etrafını alanlara:

— Burası dedi, bizim köyden hayli farklı...

— Nasıl? diye sordular, Anlatın:

— Bizim köyde delikanlılar sobanın etrafına oturur ve sigara tüttürürler, halbuki burada delikanlılar kızların etrafını çeviriyor ve soba tütüyor.

Üzülmeyin

Melih, çok zengin bir adamın oğlu idi... Fakat babası ölünce, fakir düştü ve çalışmak zorunda kaldı. Belli başlı bir mesleği olmadığı için, uzun zaman iş aradı ve sonunda büyük bir lokantaya garson olarak girdi. Bir gün babasının eski dostlarından biri lokantaya geldi ve onu garsonluk ederken görünce, o kadar üzüldü, o kadar üzüldü ki, âdeta ağlamaklı oldu. Melih, onu teselli etmek lüzumunu duydu ve:

— Üzülmeyin canım, dedi. Ben bu lokantada çalışıyorum ama, burada yemek yemiyorum!..

Hortlak

Selim, kaynanasının anlattığı hortlak hikâyesine pek inanmamıştı:

— Maymuna benzeyen bir hortlak ha!.. dedi. Hç böyle şey duymadım. Sakın, duvara düşen gölgeniz olmasın?..

Gözlük!

Göz doktoru en yüksek diyoptrili, en kalın camları yerleştirerek hastasına:

— Artık dedi, bu camlarla da okuyamıyorum demenize imkân yok; en yüksek numara bunlar, her ne olsa okursunuz!.

Hasta biraz düşündü ve:

— Doktorcuğum aman ne iyi dedi. Demek okula gitmeden okuyabileceğim ha!...

(Fransız)

Dua

Emily'nin bütün arkadaşları evleniyordu ve bu hal onu endişelendirmeğe başlamıştı. Bir akşam dua etmek üzere yatağının önünde diz çöktüğü zaman:

— Allahım diye mırıldandı... Ben egoist bir kız değilim, kendim için bir şey istemiyorum; fakat Allahım sen anneme bir damat ihsan et!

Söylememiş

Mr. Hart hizmetçiye söyleniyordu:

— Dün gece, benim eve saat kaçta geldiğimi hanıma ne diye söyledin?

— Ben hiç bir şey söylemedim beyefendi!

— Ama hanım biliyor...

— Ben söylemedim efendim; sadece kaçta geldiğinizi sorduğu zaman kahvaltı hazırlamakta olduğum için farkedemediğimi söyledim!...

(Amerikan)

Felâket!

Küçük Emily arkadaşına anlatıyordu:

— Babam geçen ay intihar etti!

— Aman yarabbi; ne korkunç felâket...

— Evet öyleydi! Ve sen bir ay sonunda gelen havagazı hesabımızı görmeliydin...

(Fransız)

---

na dâvet eder ve bu dört kişilik estetik heyeti başbaşa verip, renkleri münakaşaya başlarlar:

— Şu çepken siyah olsun, değil mi?... Kenarları ne yapacağız?... Sarı mı, turuncu mu?

— Sarı...

— Çok çiy durmaz mı?... Sarıyı hafif kırmızı puvanla öldürürsek, biraz turuncu olsa?

— O zaman da fonun kırmızısına karışır...

— Doğru... Yine en iyisi sarı...

— Çocuğun karyolası?... Pembe değil mi?... Çocuk karyolaları böyle pastel renkle güzel olur... Asker, tabiî dişi yeşil... Yunan güzelliğinde mavi, beyaz fazla yer tutmalı...

— Akbaba yazısını unuttuk...

— Tabiî sarı... Siyah içinde çok canlı durur...

— Başka bir şey kaldı mı?...

— Hayır... Klişeciye telefon ediniz, gelsin...

Ondan sonrakiler büsbütün teknik işlerdir artık: Klişeci gelir, ona, resim üstünde renkler anlatılır, fotoğraf çekilir, çinko işlenir, baskı başlar ve nihayet şimdi elinizde tuttuğunuz Akbaba hazır olur olur.

Bu, sadece bir kapak resminin hikâyesi!

Ama Akbaba yalnız bir kapaktan mı ibaret?... Onun her sayısında, ortalama yirmi, yirmi beş yerli karikatür var. Bunların her biri, gizli doğum sancılariyle dünyaya geliyor. Dinççağ'lar, Yalaz'lar, Çetin'ler, Tüblek'ler, Cafer'ler, Zeki'ler, Uğur'lar ve bütün o tanıdığınız san'at arkadaşlarımız, bir hafta, gazeteleri satır satır, hayatı sokak sokak arayıp tarıyorlar: Size birer karikatürler verebilmek için!

Sonra mı?... Sonrası, yine aynı hayatın sürüp gitmesi... Bir hafta bitmeden öbürü başlar!

İşte, bir mizah dergisinin hayat romanı!...

AKBABA

— Bende nerede para, a nuru aynım efendiciğim? Mevcut beş on kuruşum, malûmu ihsanın, şunun bunun elinde senede bağlı duruyor. Eğer üzerimde, beş liradan fazla param varsa, efendimden gördüğüm bunca lûtuf ve nimet gözüme, dizime dursun! Şuradan şuraya, sağ selâmet çıkmıyayım!

Papeloğlu, suratını buruşturdu.

— Kötü, be!

— Kötünün kötüsü hem de!

Satılmış, birden, yatağın içinde, İzzetinin üzerine atılacak gibi davrandı.

— Ülen, hep kabahat sende!.

İzzeti Efendi, sevki tabiî ile bir adım geriye çekildi:

— Neden velinimetim?

— Neden olacah? İdare edemiyin!

— A benim iki gözüm efendim: Vasiye muhtaç mısın? Kendi akılcağızın, idrak ve izanın maşallah yerinde! Sonra da, ne kazandığını gerçi az çok biliyor isem de, masarifatının yabancısıyım... Her ne ise: Mesele şimdiki halde orada değil. Ödenecek bir bonomuz var. Onu bir iki saatin içerisinde ne yapıp yapıp ödemeliyiz. İşte mirim, vaziyet bu!

Satılmış, küfürler savurarak yataktan aşağı fırladı. İçeride türkü söyliyen Olgaya da, bu küfürlerden bol bol pay çıkararaktan, iskemlenin üzerine dertop edilerek atılmış duran pantalonunu ayağına geçirdi; yeleğini, ceketini, fesini giydi, kendi önde, vergi kâtibi arkada bekliyen otomobile atladılar. Doğru Galataya!

O gün piyasa altüstü. Bazı resmî makamlar, bir takım Rum, Ermeni tüccarla el birliği ederek, bulgur fiatları üzerine korkunç bir spekülâsyona girişmişlerdi. Elinde stok mal bulunanlar, kızgın güneşe mâruz bırakılmış çam fıstıkları gibi çatır ;atır çatlıyorlar, sapır sapır dökülüyorlardı.

Sonradan tekrar toplatılmak üzere, harbiye levazımının, iaşenin, millî adı altında kurulmuş olan bir takım dalâvere ocaklarının ellerindeki yüz binlerce çuval bulgur piyasaya atılmış, maliyet fiatından kırk, elli misli aşağı satışa arzedilmişti.

Bulgurcularda panik başgöstermişti. Bankalara dayananlar, mütemadiyen işliyen telefonla kredilerinin kesildiğini haber alıyorlar, buna karşılık da alacaklılarının sıkıştırmalarına maruz kalıyorlardı.

Satılmış, yazıhaneye gelir gelmez, Dübaraciyan biraderlere haber göndermiş, bononun bir hafta temdidini rica etmişti. Oraya giden adam şu cevapla geldi:

— Başka defa olsa, başımız üstüne! Bir hafta değil, bir sene uzatalım. Fakat biz de çok dardayız. Onun için, behemehal bu akşama kadar paranın ödenmesini isteriz!

Satılmış, burnundan soluyordu. Otuz beş bin lirayı, şu bir kaç saat içinde nereden tedarik edecekti? İtibarı Millîdeki parayı getirtti. Depolarda yüz bin kilodan fazla malı vardı. Bunlar, daha birgün evvelisine kadar, şöyle sokağa atılsa otuz kırk bin lira edecekken, bugün piyasanın bu haline göre 400 lira bile tutmıyacaktı. Bankaların hepsine de başvurdu. Malını rehin etmek istedi. Kabul etmediler. Çıldıracaktı!

Aklına bir şey geldi Bin naz ve minnetle, Dübaracıyandan kırk sekiz saatlik bir mühlet koparabildi. Doğruca metresinin yanına koştu. Vaziyeti anlattı. Apartımanın rehin edilmesi için muvafakatını diledi.

— Gorhma! dedi. Bir aya galmaz, gurtarırın evvel Allah! Üstelik de, sağa bir de dükkân alırın.

Karı, dudağını büktü:

— Ben istemem tukân... Bu kadar salistim, sabaladim, bir partamento aldım... Simdi kaypetezeyim?

— Amanın Olga! Sen biliyin... Ocağına düştüm.

— Olmaz! Ne vakit ben partamento verezeyim, o zaman ben dusezeyim ocak içerisinde yanazayim...

Karı, Nuh diyor, peygamber demiyordu. Papeloğlunun kan başına çıkmıştı. Yeis ve hiddetle, metresini saçlarından yakaladığı gibi, bir temiz dayak attı.

(Devamı var)

Grafika

Kalite ve fiatını mukayese edince...

VİTA'ya daima sadık kalacaksınız.

Çünkü YALNIZ VİTA'nın KALİTESİ hep aynıdır.

Nefis tadı ve kokusu, hafifliği, kolay hazmedilişi, yüksek besleyici kıymeti sayesinde VİTA evinizin hakikî dostudur.

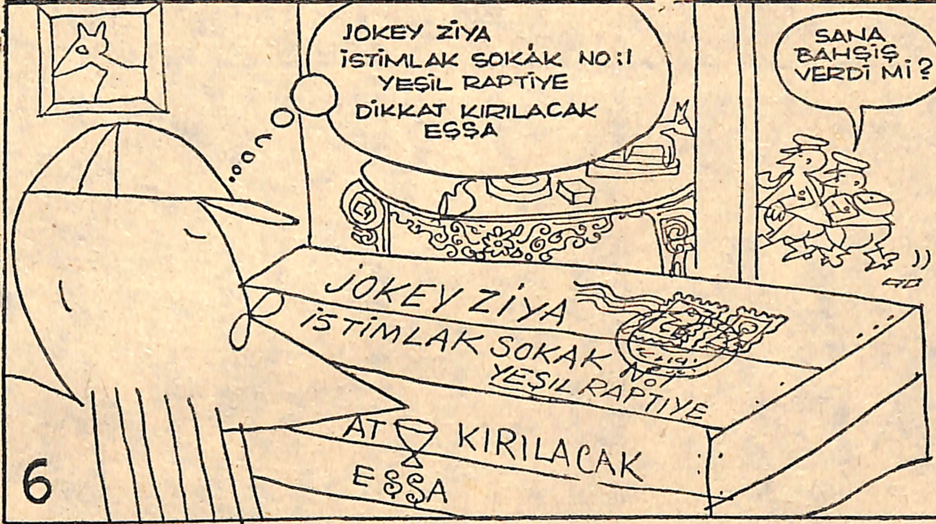

Aldığınız hakikî VİTA ise ÜSTÜN KALİTESİNDEN emin olabilirsiniz.

V 79

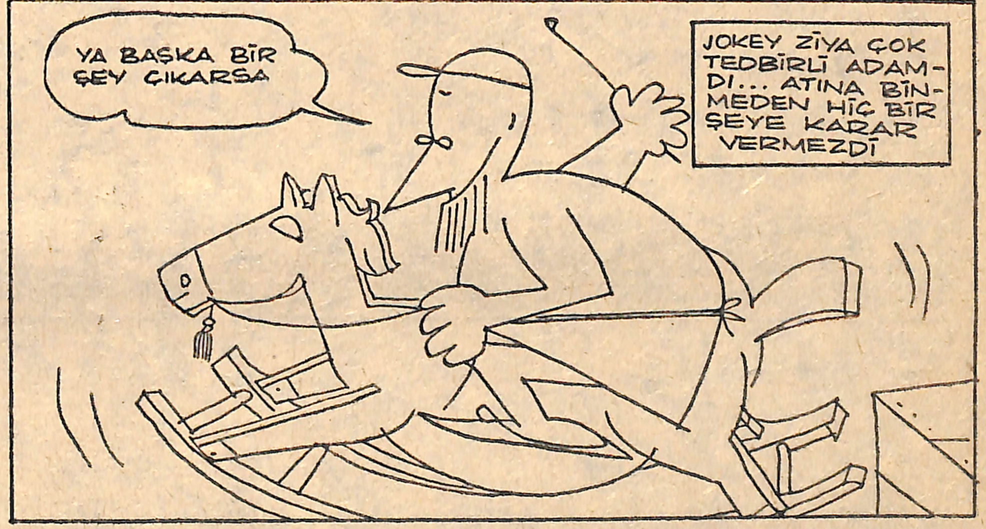
Kaçırılan Kadınlar

EFLÂTUN NURİ

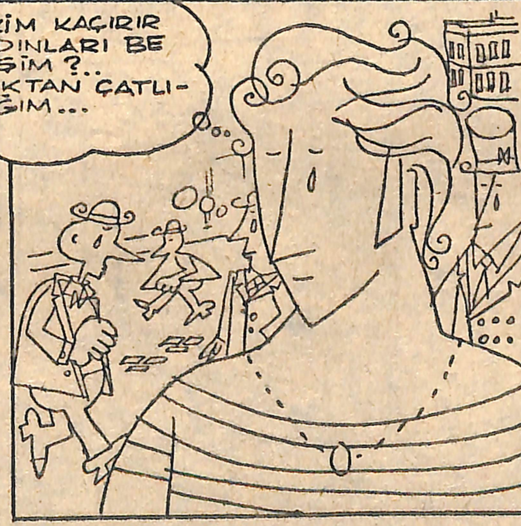

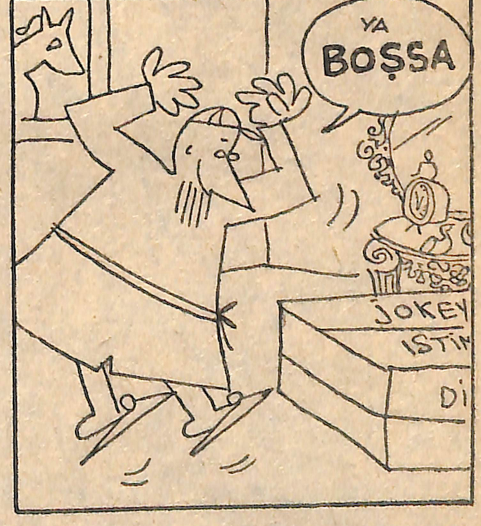

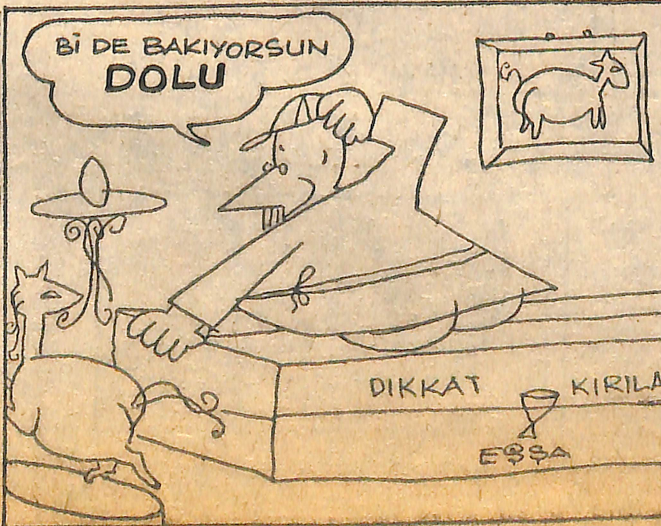

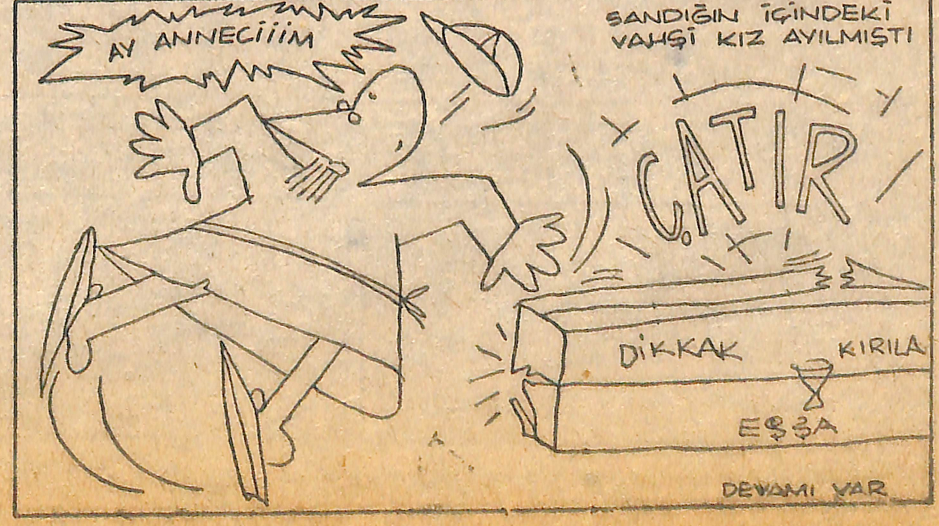

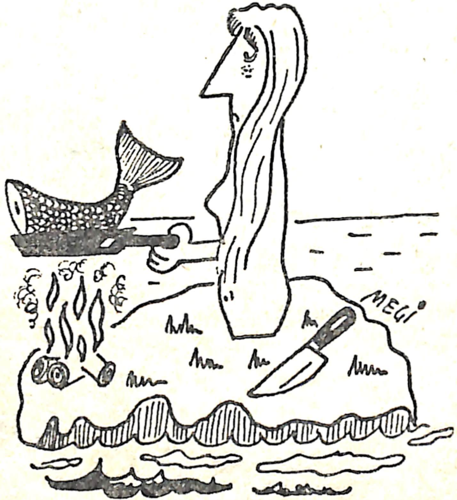

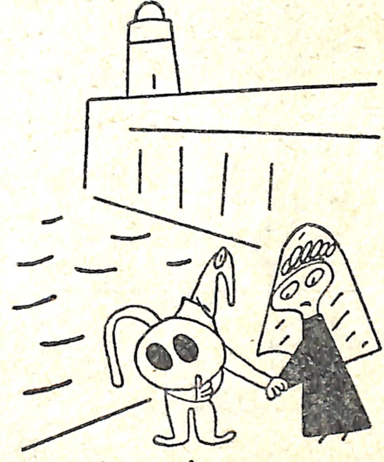

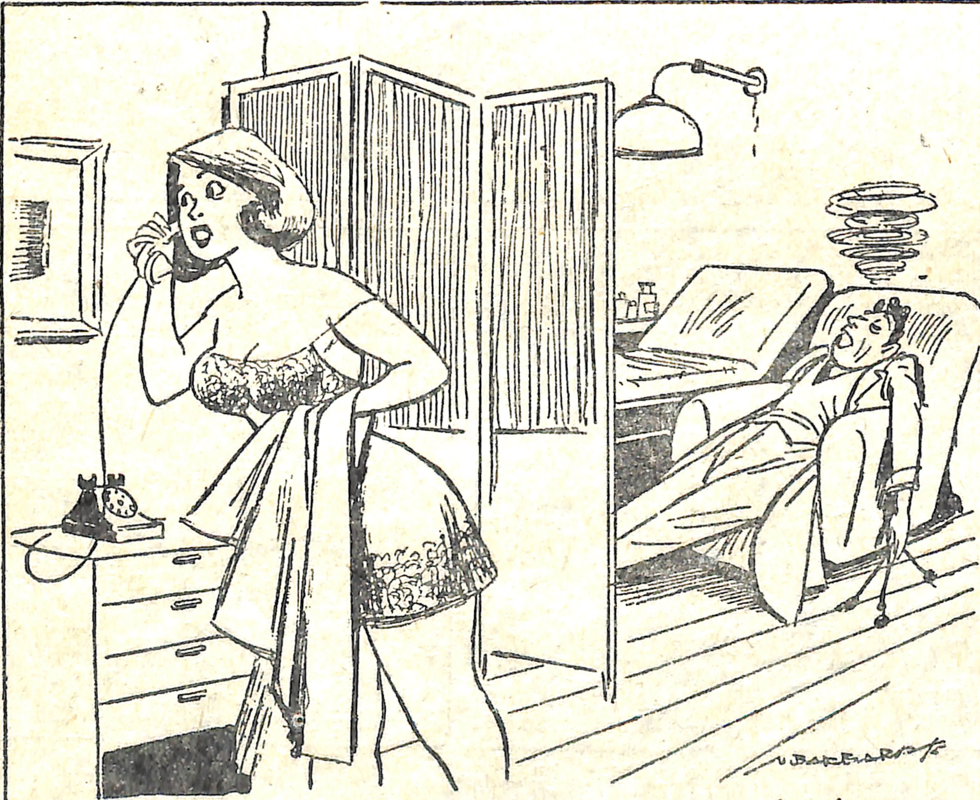
DÜNYA KARİKATÜRLERİ

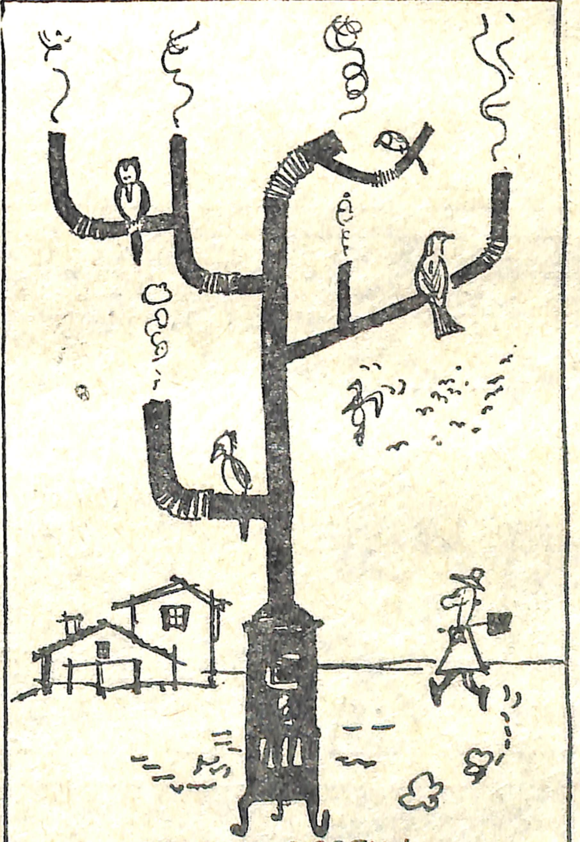

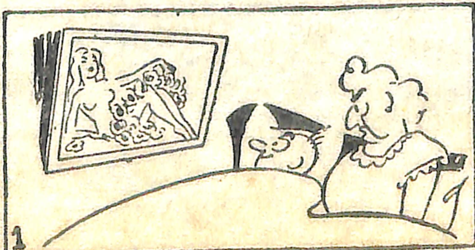
DENİZ KIZI ACIKMIŞTI !

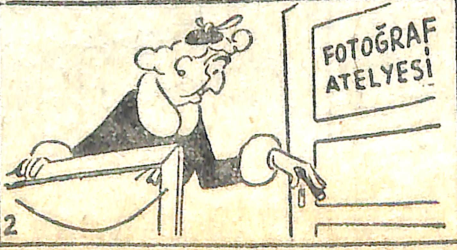

-AMAN JORJ, ELİN NE KADAR SOĞUK !

-SON SÖZLERİ "GLUK, GLUK" OLDU...

-DOKTORLA MI ?.. KONUŞAMAZSINIZ... ŞİMDİ HASTAHANEYE GİDECEK !

HAYVAN DOSTU !

1959 SENESİNDE

3
MİLYON

LİRA TUTARINDA

40 APARTMAN DAİRESİ

ve

1,5 MİLYON

lira çeşitli
para ikramiyeleri

Çekilişlere
hesabında en az
200 lirası olanlar girer.

HER 100 LİRAYA
AYRI BİR KUR'A
NUMARASI VERİLİR

YAPI ve KREDİ
BANKASI

Sahibi:
YUSUF ZİYA ORTAÇ
Yazı işlerini fiilen idare eden:
KADRİ YURDATAP

Adres :
Klotfarer Cad. No. 8-10, Daire: 3
Belediye - İstanbul

Basıldığı yer:
ERCAN MATBAASI
Kapak baskısı:
ŞAKA MATBAASI

AKBABA

— Sizinki gibi bir göğüse sahip olmayı ne kadar isterdim sayın komiserim...
— Ben de sizinki gibi!